

بدر الادین حاجی

لَمْ يَأْتِ مَعَهُمْ أَنْجَانٌ

حَاصِلٌ وَرِيَاهُ فَصَاحَتْ وَبِرَاهِهَ كَانَ بِلَاغٍ بِعِسْكَرٍ حَقْرَادُ وَظَلَارِي

بِدَالِيْعِنْ حَاجِيْ غَوَاصِ بَغْرِيْلِيْشَنَايِ بَهْجَرِيْلِيْقَاهَنِ اسْخَنِيْ فَانِيْ بَاهِ

وَرَسْخَنْ صَنْسَرِيْ كَشْرِيْ طَبَّانِيْ جَلَانِيْ فَيِيْ يَا

بی
ل

لکن
لکن

بسم اللہ الرحمن الرحيم

فَاعلان

حمدُه سلطان عالم را که عالم را پست	الله و دو راه ایمان ایش و جان ایست
عالِمِ ایجاد او را در نظام که نات	اعلام علی "اعلام" را میگویند
و ای ایر و ای هر باقی شایسته پسر	و ای ایر و ای هر باقی شایسته پسر
و رسایاست که هر قدر فضای کل نات	و رسایاست که هر قدر فضای کل نات
صلیع غذا ن است ب سهم تیخ قهرشان سخ	صلیع غذا ن است ب سهم تیخ قهرشان سخ
پاوسما و پادشاهان حان عار ایش زن	پاوسما و پادشاهان حان عار ایش زن
از برای تشکان راه همچون آفتاب	از برای تشکان راه همچون آفتاب
برور غزوی عجیل و جمال که بریس	برور غزوی عجیل و جمال که بریس
چه کوئی بیاسی ای انسان را پرگاریست	چه کوئی بیاسی ای انسان را پرگاریست
اچکان ایسته مشاطر قدر	اچکان ایسته مشاطر قدر
ائمهان پرسته پر ایش زن شاهزاده او	ائمهان پرسته پر ایش زن شاهزاده او
حاجیان پرسته پر ایش زن شاهزاده او	حاجیان پرسته پر ایش زن شاهزاده او
از خواریش هامرویان را میان آفتاب	از خواریش هامرویان را میان آفتاب

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ
رَبِّ الْعٰالَمِينَ
سُبْحٰنَ اللّٰهِ لَا يَشْعُبُ عَنْهُ شَبَابٌ
لَا يَسْأَلُ عَنْهُ شَيْءٌ
لَا يَرَى أَنْفُسَهُ
لَا يَنْظُرُ إِلَيْهِ إِنْتَ لَكَ مَنِعٌ
لَا يَنْظُرُ إِلَيْهِ إِنْتَ لَكَ مَنِعٌ

فری بی چیز نهان همکار نهان داشت و هنوز صور غذایی اینها را نمی‌دانستند بلکه آنها را نهادند

لطفه در گوش ورشه با او همچنان که داشت
هر چار و حاشیان را میخواست خاصه دود
عله "ماست" چامه زدن باو سیرش بر خدا ای بو و
دست آرای جناب پاد شرق و غرب و
دوست "دوست"

ترمیب از لغتشق عشق محابی و ترغیب بیوق شراب چیز

وز روی تو در گلشن شبانه شبر فته
صد قطب پیصلید و از خیخ دسته
کو را خیری دست که این بام و فته
بر چپ و او حون چلپا گذر افتاد
شکست که و شعله نای سیرافت
خاکیست که از تخت خری بر از فته
آواز که نظر برورق ما و خو فته
کی میل خواب آیه همش نجف فته
چون آتش و جدیش همه زبان پست
زان پیش که نه طارم شش سوزه در از
منشق شود این گند و آن خشت فته
بلشت راز دانه غیر در رفت
کان زلف رشایت که گرد و خیر
از کنگره ما و نگونه نار در فته
نماینده خرد ارشود و جگ فته

از نام تو در کام و زبانه شکرا فته
بر باد تو ما هید اگر چنگ سرای
خورشیده نیان است شد اساغه هتر
نه برام سهم تو چان نسته که هر شام
هر دل که شد قشنه در یامی مح صالت
وان جان که شد سوخته اتش هرت
در واسه هم تو هر گز نشود جمع
چون صح که نزدیک بغض از سینه پوز
هر صبح خطابی کند م مرغ هم خوان
کامی بدر کلید و عرفان کابعه او
امد پیش ازان روز که از زازله صور
نمایند ترا از سوس رکفت دلارام
زان رکفت پر شان مشو سختم صفت هم
شد وی سیاهی است که از بخش باوی
ابرش کامیست که هر گز این است

بیلیم بیلیم بیلیم بیلیم بیلیم بیلیم
بیلیم بیلیم بیلیم بیلیم بیلیم بیلیم
بیلیم بیلیم بیلیم بیلیم بیلیم بیلیم

لهم عذنا که این ایل را در این نزد
که شیرین گل و زر و لک لک داشتند
که از این ایل نیز بسیار زیادی فروختند
که بیشتر از این ایل نیز خوشی را در این میان در آوردند
که این ایل از این نزد خود برخیزند

باز پیش از هم
باز پیش از هم

دَرْهَمَ فِي بُرْجِيْ / هَرْ قَنْ أَبْلَغَ مَالَانَهُ فَلَكَ الْمَوْدُوكَ اَبْلَغَ هَنَهُ اَفْزَعَ اَسْلَمَ كَلَّا اَبْلَغَ

سپهی پر پورشان گنجیستہ اسرائیل
عذجہ او راوشان سیر طہور اشعا من
ہر میں سیپارہ دیدی از غیرت انوا من
طفل سچہ پون شمرده جان معنی و آن
جان سرستان حضرت راول مشایخ
طوحی سد پہ شین ایشکر پن لشکر
روز و شب پہ وانہ کرد و بسرا ی تامن
صحح را و خواب پہ امیرہ خاطر مدیا من
جان عیسیٰ نیکار و بخششہ اونکار
حاوی ہرشت عظی نقطعہ پر کار من
ویل عفو کر دگار و دست ہتھا من
ایخین جرات نما پیش شیطان سا من
شام پاچاں شد تک وتن ہمیا من
میت رہتی بود و محض ایا من
بر سلطان فرعی یافت کار و بان
چون گیعن زین بشد باسم و دیوان
حلقه اشرف لک و وانہ شوار من

بیت بیک و بزر رفت سوت کمال
آمدیان اندر ناز آیند با بشد وا بیا
محصفہ جلدی بیافت آست ز مادہ
عقل کل را درویشان اسرائیل
از شراب لانی دوستکا میا دهد
شام پیاز واق کم برای را فرقہ دلکو
من خو شمع از خود سیر فراز مراغه آقا ب
زان سواریا کہ ماشد صادقا فراز ب
در سیه سودانی میخ محل خوار است
از و ای رشت عظی است ویا بیک
این عالمی جلدی ما شروع کشم زین پ
خاک پر سپر دو اش در جگر کر بعد ازین
من کیفر زان وی کو احلقہ ساز و قطره
کمشتم زان و روگور اسایه میو دیز من
باو پیمان خاک نی ای بی پرم کرو جهان
تاکہ شتم بر و حکم شو خاتم حلقة بیت
زین پس کوش من و غل سیر کیران شله

قصیدہ و بحر جزہ سخن سالم مستفعلن مستفعلن مستفعلن +

پرمدی روز از غصہ شمشکست سیر جاہ
خاک سپه زین حکم نکر بر فرق دیا خستہ
کیم ز د فوطہ تہہ من کام سو دار کیتے
ستاپ ۱۷

تمامکنی اعل شد بخت شیخنا بخت
و کام دیوفت سین عتبان سیر
خندیش بیش بیزار سیاست کے کله

بیت بیک و بزر رفت سوت کمال
آمدیان اندر ناز آیند با بشد وا بیا
محصفہ جلدی بیافت آست ز مادہ
عقل کل را درویشان اسرائیل
از شراب لانی دوستکا میا دهد
شام پیاز واق کم برای را فرقہ دلکو
من خو شمع از خود سیر فراز مراغه آقا ب
زان سواریا کہ ماشد صادقا فراز ب
در سیه سودانی میخ محل خوار است
از و ای رشت عظی است ویا بیک
این عالمی جلدی ما شروع کشم زین پ
خاک پر سپر دو اش در جگر کر بعد ازین
من کیفر زان وی کو احلقہ ساز و قطره
کمشتم زان و روگور اسایه میو دیز من
باو پیمان خاک نی ای بی پرم کرو جهان
تاکہ شتم بر و حکم شو خاتم حلقة بیت
زین پس کوش من و غل سیر کیران شله

این چک بین صبح نعیم دو فریضی کو ہر عصا نختہ
موی سرخ گولتے شب یار لف نیوست
شب بگی تین ہر شش بھگان و می دیا رخته
ظہاں ہن زین سلیٹ جہد میا شکل
بین لگی درومی بھراں مرد قیاد اور
زیرین مصدق تادر بہ نظرہ بعترہ بہست
آن قطہ یا قوت سان جپن س بالفک و زندگی
چون و می زین سپر کردہ حامل درکمر
کمشت تیار جرم خورش کمان اسی
آن شاہزادے نرہ وار طلاقش چون سان ڈا
آن آہوی تیش فشان شیش چوکر وورہ
وڑھاو زسر خرتاب نور آواها تاب
مزبان فخر ہزار کافور ابا شک تر
چون بہت خوشید کر حمیشید فریڈن علی
مولی امیر الممنین سلطان محمد شاہ ون
چون اخیلخانہ شاہ رامشور آمد پا لو
کفر از جہان بر و نیم ختم سعادت کاشت

بل بامی ملن کو فیض گو ہر عصا نختہ
بل مشک غلوٹ پروٹ صحراء ختہ
وز عفرانی معجاش شداب دیا رختہ
اور مرشان پستان شب شیر صفار ختہ
وز علیق شان ہر جنم عصص خرایہ
وز ابرد یاد ار بست لو لو ہر جا رختہ
اور اق گھل منی ازان بیوچ غبار رختہ
چون بگی زیست این خبر از معدہ وارختہ
بنی شمشیر خرمق اتش اس رختہ
انتش شود بخاک دخراز تفصی ختہ
زواب خون گروزان در چوف خارختہ
نگر و واب اتهاب از روی گرام رختہ
یک و زان گرو و ہر حزر لبی محابا رختہ
آن ہر دم از خاک قدم آب سیحار رختہ
هم رواب ایمن سر قرار ارختہ
شد باز نور و لضی برق طہ رختہ
جو وی که در دل دشته برق دیا رختہ

المطلع الغالی

بر لالہ از بادام تر لو لوی لا الہ بحیتے
وز خبر افشاں سقیش گھنی وان فریدش
بھگان و می مش ازان سیند میا رختہ

آمد مہ من شرق خقد شریار رختہ
پر جل خاطلان سقیش گھنی وان فریدش
باد ام او پر کہ فشاں عناباً او سکہ فلی

دینی تبدیل کن لذت بکار بکار بکار بکار بکار
دریں تبدیل کن لذت بکار بکار بکار بکار بکار

من سایع غم از تعجب جان شید رخته
علیه عشته پر دین چنان پر ما و رخشار رخته
قو پاد کرس باز طرب و رجام صبا رخته
دان سبل مغول شان لب روی زیپا رخته
کان مشودی دست دلوب رکام جانها رخته
در کام هر سکانه دان زبی حما رخته
بر خوان آب بقیر از خشم شهلا رخته
صد عذیز نخستگان از مشک و رما رخته
ای شریب از بیوی تو پشم شناسخته
خون دل مردم نگرد پایی ز سار رخته
مرع گلیش از دان یاقوت همار رخته
می اتش برق وی صد خگو بار بخته
برو م شفق راز دان روتا شار رخته
ای اتش پاد اورت آب اخ نه راش رخته
چون من دو صد سبل نگر شوق او رخته
یک زمی اتش پست آب و لالا رخته
من علی بالاسم و زر شاه والا رخته
حصم از شبہ بخشت زرد رای چینی راش

لرز خشم ناخن عزیزی ها شفقت کرد سلب
گفتم دلت عجیبین چهار ماه نوت پر من خر
گفتاکه خرم طرب من است عشقت رسکه
یار از دن خوشین بین چون گل مکانه دن خود
گراید تجام طرب از ساقی وحدت طلب
دان با ذوبی همانیه دان ان شمع بی پروانه دن
سید و خدم آن صنم و زور سینه و مقدم
گیر فرش بر جو خنک من نوارش اینک
گفتم منم بر روی تو اشسته تراز موی تو
گیریت که مریم سیرمه ساحش جام زد
جامست عیسی هیجان بل بر قوت جمیون
شکل جانه ز روی چون گلخی هزار خود
آن ساغر پوین فشان پیچ ما و نودون
مامیم بر خاک عله درت گشته تراز غشت
بر لام آن سبل نگرد خنک عی جمل نگر
حالت کشیم آن کاوست کز جو او مقدم ز
تو سر والاباز شکر خله نهاده پر ور
سلطان محمد کز طفر غیش گرفته بخوبه

المطلع الثالث

ای سنت آب وی یم کوچ و ریا رخته
سنت شر آب ستم رجان اهدایش
در حق خشک شنان از آسین سیر دن

نضرت چو شیر آخوند پر فرق چرخ اندسته
نمیگفت تپه رت ضم شده و زنسر عالم شده
از سرمه آنکه اضافت "ا" این سرمه باشد
چلکش طبا شیر سرمه هوا و باری سرمه و پر
آن که رومی زنگی حسین از شام قله سوپنید
برآمد چو آن نزد شیره پیر آوری آن بند و زر قیصر
آن از دهای سرمه کشیده را قص شد بروی
ای یوسف خود شید چهاری آرش بشش شیر
آن که هن و پا پرست که این سان آتش است
قصه هر راه پست آمان کسیری خشتاده اند
مكان آن راه عرضت آمان پیشکم "ا" خشتاده اند
روح الامین در حضرت چرخ پرین و زرد
در شاست آیات کرم خوانی از نوع نعم
دی حسن بارت سرکران صفا زاده و عاشقان
علیه سرمه و حلزون را که طرف "ب" پیشکن
ای عهد آخر زمان با آن کفت و را فتن
از شتری نکشتن و عرضه خنجر گزند
ای یوسف زرین سل ای گز شیابان نسب
با وافک میکران ای واقع سامیدان تو
تفصیل که از زمان او پرین نشذ خاقدار
در درح سلطان محمد شاه بن تغلق که با وقاره هند و پو
وز محمر جو شمن مطوي هبتوان ای و زن منتعل من غافل عن حقان

در درح سلطان محمد شاه بن تغلق که با وقاره هند و پو
که از زمان او صنم آهور را خورست

جام طلب که در رایخ هالی در خوست

که از زمان او صنم آهور را خورست

صلح کے سچے صوفیان خرچہ شیر میدار
بلدز بزرگ نہ کریں اور اپنے دل کو بند کریں
بلاز بزرگ نہ کریں اور اپنے دل کو بند کریں
بلاز بزرگ نہ کریں اور اپنے دل کو بند کریں

آن ہے آہ سروش از بہر پالیہ رہست
آن ہے نالہ در کوئ از غم فندق ہست
با سہہ آرزوی می نہدہ بھجت خست
ناکہ کنان نواحدت کہ سنجک اوست
کوست حمی کہ روز و شب خشست قریب بر
خندہ ازان ہنزہ می صحیح کہ پرسر خوست
کوچو معاشرین قبل پرسر خون شنا وست
پرسر طاش لا جور و از زرسخ ساعت
ز انکہ وہاں بدلیستہ بحکم و اوست
ز انکہ چیغ دو لفتش تا با پسونورست
ہم ز ازل مقدم و هم ز ابد موخرست
کوچو امام چار مین شر علوم را وست
در حرم جلال او ز وایه محترما است
ز انکہ پس از سالہ رہ زان سیو طاق حضر
وی کہ کمینہ چاکر ت حاکم هفت کشورت
ماکہ پیش نہ پڑ جیش چار مادرست
از سرموح اوح این هفت محیط برداشت
ز انکہ بہر کجا رسدمش اور دوپکیت
ز انکہ کمان چیخ از گوشہ شین حضر
از پی اتش این زمان میں سپو اوست
خرگوشی کہ در کمان ابرو طاق و دست

صحیح کے سچے صوفیان خرچہ شیر میدار و
پال پیاس پوش را کوچکے و بیستے
بر علیہ سیوی نفس مردہ باہرار جان
خلق علیہ گوشہ ساروی طبا خپه خوبین
بچوکت میچ رہیں فک ازان شدو
می خود ترک ز پرگیر زان کہ گرد سفت خم
بچوکت بچیز از سر بادہ و سبد م
تا شب دل سیده دو صحیح خیدروی را
روز پیچ جلسے بیبلہ دم منیز نہ
والی خودہ جان سایہ حق خدا یگان
حاکم طول عوضا خدا نکد دو احمد مکان و
شاه محمد آن ولی عهد خدیفہ زمان
صدر عرش آستان ایکہ سراوق فلک
عاز و هم چون رسدمی خیاب پیش
ای کہ کمینہ اوحت مفتی چار قلت است
شش جبت و سه بعد راجو تو زاد کی خلف
بحرم خاوت ترا قله قبستہ خیاب

ہست میان علیہ معرکہ شیخ تو تیر آسمان
علیہ تو شد تو ز کین پانچ قلت نیم
تیر سیم تو تاگ گرفتہ در کمان

روی میں چو خیر شد راست پیش گلکو

صلح کے سچے صوفیان خرچہ شیر میدار
بلدز بزرگ نہ کریں اور اپنے دل کو بند کریں
بلاز بزرگ نہ کریں اور اپنے دل کو بند کریں
بلاز بزرگ نہ کریں اور اپنے دل کو بند کریں

<p>و هر غیره خصم تو تهم کوکار نمایست چه زرد و دیه چون هنامه خسارت نه حقیقتها باشی درست دیده خون گرفته سیخ کوته روی چشم خانم پنج شاخ را قطه آب درست وان شب به شب از فیکان هزار گشت گاو طوف ولدت بر سر کوه خسرت ماجی پیچ خوان کلاغی همدان پاره بعد عدل تو واده کش کبوترت بی خاست مغلبه از گدا فوگرا است گفت که خان پای تو با مردن پهارت از حضرت آتشی بر شاهزاده دست با تو نکاح کروش زنکه غیره ولدت ماکنیات شهشان بر ته بگرد پیش کانیه تعالی تو نادم صور این است سینه پیغمبر خیر باواره ز هر تو بست</p>	<p>خچه اکه پنکه قوایی است چنان که خشک بی که کشند از خذ حکم تو دی در پرچه کفت تو زنی زرد چاده را بر سر دستان تو کا سر لعل و خوان گزیر گردانگه نیگون حلقة روزنه لمیان بر سر کلاس سیگون پیشه شست خصم تو روز مصلحت خبرت لاله فرد گند نهادت کوه کوه اکرچه او منصب در اب چکنده شیره در حکم تو غاشیه دار رو به ا کار زانه قلب شد از کفت تو که این ان طاق تو گفت وش را کن تو سی فرد تهر تکله پیگیون لاف خلا سیه تو زند پیگر اینها می من خهد درست پیشه سر قدان حسن را باب چوی دلبری پارچه عمر نوشیپ دلبر ملک در پرست دل پیغامده باره باره چوز رهشت</p>
--	---

<p>قصیده در هشتاد و سیدن خطاب با شاه از خلیفه عباسی چه شاه شرق پیدا شد بکفت بعلون چاش کوچک اذاب خداوند سیم من صد کار شادی دستزیر سیم فنا و کش که منع میخواهی کیم خود فراز نکره آدمش بین خدا خود سیم خود فراز نکره آدمش حقیقتی که قفت از صدق و اول ملاقی خنده</p>	<p>چه شاه شرق پیدا شد بکفت بعلون چاش کوچک اذاب خداوند سیم من صد کار شادی دستزیر سیم فنا و کش وقایه خیره ای ای زان شد باز فرن پر حقیقتی که قفت از صدق و اول ملاقی خنده</p>
--	---

خنده و ای ای زان شد باز فرن پر
حقیقتی که قفت از صدق و اول ملاقی
خنده

قصائد در چیزی
که باشند از خود
لئے بگیرند و بخواهند
لئے بخواهند و بگیرند
لئے بخواهند و بگیرند
لئے بخواهند و بگیرند

لپا سر ل عبا سیمیده از جانشی امش	که دو ش آدم که شو بنشاده از زین حیرت شد
چو پیش تخت شد عرض خلیفه که دار امش	رجل ام مشتری گیفت بعیت نهاد خسرو
که قطباع بفک قدریم ناده باو چاهش	جو بضمون قوف قیاد فران امام من شد
علم اقبال جاویش رقب ملطان یاش	سر از فرقه بشیش بسادار تاج خور شد
دو میب عمل و میانه که ای ایوان قدس ش را	وصاحب قیمت دیش رو حاج عتمکنیش
که مواد مساحت کرد بال منع او هاش	وزار که ای
که بنشوره بصر جاری باده سلاش	وزیر ملک شاه را ز حضرت محنت ایش
که زلف عارض سه باد بخرات اریش	و خیاص خسرو راز و آنہ بین خطاب آمد
که نقدر هر دو عالم باور بیج عشر ان عاش	برای مطلع جا شلام الیک بقشین کرد
بفک قدریم نیز اند شاند شاهه اس اش	امیر اکم شین فرمود تا هر جبهه بر پیش
که پیش تیخ او جوین نای خبر سا مش	بله سر کمان جشید آرش تیربرای
پر شده پاوس کرد و چو ایمان شد ز سلاش	با استقبال فرامی که از پیش امام آمد
ز خیع شد خلد ملطان گیر بقره خا مش	خلافی هر چیز پیش بیان ملائیکه و کریم گوت
سیخه برعال هیمار بد مر قاره باو امش	که از شکر و قلای حق شکر می ساخت یا تو ش
سیان وزیر میدیدیم شب ایامه یاهش	چو ش پوشید خلعت رازگر که در و قر و دیه
شار افشاں برجانیت وان وزیر اعلیش	خلکه دادیم گذشت پیشون و شست ز
سر رقبه اوقی ز سفتر طاق و سه پیش	آنینه که شد سیمه مدیدم بکسر موم
پر شان حل و شور بیه پیش و دار ایه	حیله ملک پادیم ز روی غم می قیاد
که حلق خشک خسان ابابا شست که از	کفت شیخ در بایی دو ک قدره بیه ایه
تشبه کرد باعترضید آله ببر کش	زی خیز زان حمیت که خود ایوان از ز
کند امام ربانی ز ران غیب دهش	خورد خادم بن تعلق که چون بحقت حکم آید

سریع نیز می خواهد بیه بیه بیه بیه
لیه بیه بیه بیه بیه بیه بیه بیه بیه

سیمین شیرین خوش بخت بود که میتوانست هر چیزی را که از زندگی خود داشت را در خود نداشته باشد. تا آنکه از این طلاق خود را در خود نداشت.

<p>سیمین شیرین خوش بخت بود که میتوانست هر چیزی را که از زندگی خود داشت را در خود نداشته باشد. تا آنکه از این طلاق خود را در خود نداشت.</p>	<p>میتوانسته عالم که با آن پروری در ریا الاتما شاه نهیم را بین نه قلعه مینا و دادج عمر و بر باود و ماج سلطنت بهش الدامه شیخ شیرین لیک اند ام را شب سیمه فی که چون خدمه کشیده از خود چشم برن مرد در چاچی از خون شیرین غلامی آگر خسرو عالم کند خوازانهان هاش</p>
--	--

در تقدیمت رسیدان حلعت و فرمان خلیفه عباسیان شیخه سید

<p>جبریل ز طلاق کرون آذربایجان رسید بچنان که ز پارگاه کسر رایی کاریز سلطیان را که کوسن پیش پیشی رخوت شاه را برگل حارم حکم مطلق داد امام شیخ ز دان شاهان جهان منع شد علیه حاصه اچوچاه یوسفی ای آجد گرد حاسه اتش ز او اخاک پیشگز چه باو ملک ساز و قوی شد وین سفرانی نمود که شیخ از خلافات اهوازیین گفت راست هدیه موستان آمد که در مالی دعا ز اون شمارانی که بر فرق رسولان کرو شاه آسمان با هفت دهن از طرب بکسر خ شد آن کی پیغمبر است وان دکه باشد رسول همه پیاری خی که اهواز اسلام مقصود شد فرمان</p>	<p>کز خلیفه سوی سلطان حلعت فرمان رسید پیغام خود را ایت فرمان رسید سپه سرخ مصطفی داد و خوش بخان رسید وین خبر در هفت کشور بر برهه شاهان رسید کاصل توقيعات دارالملک چاویدن رسید حلعت مصری که از کنunan بندهان رسید کز خضر سوی سکنده حشیمه حیوان رسید شیخ راحمات فرمان شد و فقایه رسید پیشوایان شریعت احیات جان رسید از امیر المؤمنین حلعت سوکھطان رسید چیخ را از تکهای سترنخ نهاد بیان رسید صحیح پاک طشت زدن آین شیخان رسید شیخ کفران میلوں تبرازن شیخان رسید زینت سهرمه محمد حسابی شیخان رسید دوایی</p>
---	---

که باید بزرگی فخر و بزرگی از این میخواستند که این امری که از این دو شیخان رسید

صیغه از آن قاب ملکه خندان رفید
و قصر نان مانند چیخ از صاحب داران رفید
پسر ایوان هفت ستم خارم کیوان رفید
رفت تا ب تخت او چون سایه زیدان رفید
خدر هر تابی که از متاب علوکان رفید
از تسبیح گشته از اسپ سینه اشت باشد
ای عجیب ترین که کیران شمششده و مبدوم
از سهر کیران او کاوز مین آن بازیافت
حکم شدش تو بیاد هشتم مهر و مه فشند
پیر ر غلک شمع نیم شاهد را گفت آقا
لاف فوت نیز دری با فوق گزنش لاجرم
ازین زندان بیرون شده تاروی تخت علاج
پر که از حکم خیرش گوشید کیزون کمان
کوه رکابی شمر اندم که سو افغان گفت
در واسطه که در سو شاهد شاهد عص
آسان را متعنت عباسان در کشید
از خلیفه بر قوای باو سلطان راحسلع
کافدم گردیده اینان شهرستان چوپدر
دوش کرد و شهادت همیشی کشیده کیسو قاده
شاده باشای مد را که فضل آید و مذکوه
قصیده و تهدیت رسیدن خلعت بی عباس شاهزاده و نیزه کیزه

لَمْ يَأْتِ بِهِ شَفَاعَةٌ إِلَّا مُنْكَرٌ وَلَمْ يَعْلَمْ بِهِ شَفَاعَةٌ إِلَّا مُنْكَرٌ

در سیکشی خدمت عباسیان پسر
پسر کو شفعت رمزو درست نز
از حضرت خدیجه پارامی بجز و پر
شمشاده وارامی دهر وارث پغمبر شفعت
پیدا کنند کله گهاران پرسنه
نه پیخ بود یک مکش سبز در نظر
میگامه دار محبس خوران غمہ گر
از پر دامی سبز زر آند و وه هسته
شه افلاک طاووس جهت بال مرجع کشاده پر
بر حضماش کو شرف و وطن شک بر
در طاقهاش نمیه نو زان تبره نه
صدراان با عمامه و شاهان با کسر
اصحراان با عمامه و شاهان با کسر
انهار کروه فرق امین خوب تر
روح القدس با مرشد شاه نامور
اور وه اند خدمت و فرمان مستحب
بر روی خاک آنی و با وی خشک و تر
اما مرشد شاه بد و نیک و خیر و شفعت
در رکاح محل باید مش ایش قدر خور
سلطان شرق و عرب شاه بجز و پر
ماه حل مکانت و شاه می فخر
تا نور شرع در ول مردم کشت اثر

دوش ام ان که ضرورندین قیامی خی
شاد و شیاه پند که ماه است نام او
یعنی پرسه خدمت و فرمان سلطنت
والی عصر احمد عباس امام حق
فرمان صد و ریافت که آمین و لغای
در جوف چار قبسم شایم که دستبه شد
هر قبیه نو عروسی را نمود و ده پیر من
خیاط پیخ و خسته بر داشن قباش
بر پا چشم سریش که خستی است
در پر جهاد شاه نه طلاق سایه جو
در صفاش شعر طرازان سحر توش
خواش هججه و راستان و راوه هستین
وزگرد او باری تماشای خلق را
بانی این حسارت و آمین سخای او
این حشیش شادیست که از حضرت امام
مصطفی شاش ایش در کشف خدا شاه با
اقیمه هر ک در دم و خراسان چین شام
گر حضرت پر ما پیش ایش بایس سرخ
القاب شده که پرسه منبر بر خطیب
سلطان شیخ تعلق جهان عدل
خلعت بگز مرک حشیم و او امام

بِهِ لَمْ يَأْتِ بِهِ شَفَاعَةٌ إِلَّا مُنْكَرٌ وَلَمْ يَعْلَمْ بِهِ شَفَاعَةٌ إِلَّا مُنْكَرٌ

<p>از اختران لالی فرزند تر نه که زر خوان هزار کاسه همه چنی ما حضر این شدت آبی ماوه رشیر نز پای دام عین نگس پست پدر اشکر</p> <p>با مرد و دسر ایچه بر مردم نصیر چون خامه هر که از سر جنگ شیده هر ماه که سپر شود و که کمان مسنه میکان استقام تو چون ناک سحر</p> <p>کرنقص روزگار نه بینید و گر اثر را قیاب اقبال کنم لے به پدر با</p>	<p>ای پیغمبای جاه تو از روی کسبه ای پکنار گوشش کند و ری ساخت و رسیده همابت عدل تو ز اهمام تاوره باض حسن و جمال تبان بود</p> <p>باود بعل حل شده اند و ده خصم ا شده اند سرخه ها و رباش پریده باو تاز سرخه که تا بش بود و بقوس نه نکات و پرده باو در دل تجیر و شمنان پی پرده باو در دل تجیر و شمنان</p> <p>تصویر و در بیرون مطلعی</p>	<p>در طرح سلطان نهاد متصلن خاطر قلن خاعن بیدا</p>
---	--	---

<p>خشک لبان امیاده جر لعل تر سچ چو بکف نهاد سانع زرین خو راست چو سر بر واخت هر شه هجر بر با شفق او را دام سوی شریا گذر</p> <p>پیشیده زرین کشد طولی طاووس پر معنی آنکه ای ای ای ای ای ای ای ای ای سیچکه و میده ای ای ای ای ای ای ای ای ای</p> <p>خود روانش پرسوی ای ای ای ای ای ای ای ای پسته بعن عالم شه نبات از همکر</p> <p>آن طبع لعل را از زبر طشت زر و گر که هر کاسه یک شب و دندگه و آن شب ز آسانی صحن سر را به</p>	<p>پیشیدن سبز خوان فور چونه در خضر ز طامکدر مین ماه تیره و بی آب شد و نظر اختران سایه نمود آفتاب</p> <p>ماه و مهته است جام تریخ نهادش علام خون خروش ایش پیش که از حق راغ</p> <p>بلیده هر چیز کشی از سر منقار خون کشی بز در شکم وار و معتکوب بیم</p> <p>ای شک و رفته راه پته بکرو سوچ</p> <p>روی بردیم په آنیه سان و اگر سفو زرین سکه کاسه نهره از و</p> <p>آن گمراهش شورش آرام ول</p>
---	---

دوز خشم مشو آب ز رویم هر
 آیه و دش رو برو قتل صفت در
 پیزند عنسم موزر پود شادی هر
 آیم و پیسم زمین بادر سانم غر
 احمد یوسف لقا حیدر ادریس نسخه
 دی بیت نایمید خات نکم ترا جلوه گر
 خشک و تر کائنات خوان ترا ماحضر
 خنجر تو کو که از خم زند بر جگر
 چون ممه عمر ش بو دو دل و شمن گند
 کرد مگر ش زند بر گل چان شبیه
 بیست بیچه تبدیلی کسی راجبه
 پر گل بیشه دمید گردد غفاری
 در نکن دام شکر متع علی دسته پر
 شرخطش ناو ز جبله حروف دگر
 موجه چین خسنه هزار در پی او بیشه
 تا بکشد هر کسے مسدده داریش گر
 کاه غنوون خسنه آیه و زیر یه
 تابوی ما در پر و تحفه گرفته بزر
 رفتن آن ما و نو هست ز شبک که هجر
 دا و بکا قو خشک که طبیعه از شکتر
 دست ز و شیفته هرس زده و فتحه

مردم هشتم منی بی اسجدی چو اگه
 بذلت چوز خیر توکرده چو خصم ششم
 سوند علیسی مشو بخیر بر و دید منه
 دره ز جور و جنات پیش شفعت شاده دصه
 محمدی یهودا قله اشاه سلیمان نلطف
 ای شبه هشیم بخت و می بخیر شیخی
 خیره ش نایابت رایی ترا متطله
 خامه کو خاد رایی نسد جسمین
 کاغذه کنیت خادان تبغه تو آر و بست
 پندول خادان تبغه تو آر و بست
 دشمن اگر سخواه رسه زند بخطه
 در من نهال تو زید که ندو رسه و را
 خامد ز دست توحیث ابرزا شده حیات
 بزر هر چون شک بر ق دلی ای پاش
 آیه اف از سچ نون ناز و دسری نیم
 از زرا و قوه مین در شمش شده تر
 زر و قیان نگمه آیکش رو میان
 وقت که ویدان کشد خال بیشه جسمین
 ماهی از ز در و مین غیر تر کفره هم اد و آست
 سیر ملائی قلک بیست گرها شفق
 رفت بیک تا ختن از حشمه ماه چین
 حاسد ش پی نوشت لا فروز دو سیاه

قصاید جپانی
بیوئن میں افتابیہ
لے دل بکھر کی دل نہیں
لے دل بکھر کی دل نہیں
لے دل بکھر کی دل نہیں

کا ہوئی یادہ گر سخت و رہیں شیرز
صحیمان قور وی زین سپہ
و تعریف جہنم میان عجیباتی خیالی مدد شاہ علوت

صفہ لالکیہ اینکستا وہ از جو پست
ہزار صفت حبیت پر تخت بیکیا پست
ہزار کو کوکہ پر کو کوکہ ہزار بو است
حیلہ نہ رعنی بخت قلمہ بالاست
کہ راہستہ ملام از پی مخالف است
ہزار مطرب گویا عنیدیب بو است
قیامت است کریں ہر فو جان بخا
چرا فضای درش عرضگاہ روز جوست
کہ او مساج امر خلیفہ دنیا است
کہ آستان درش اسلام عزو عالم
بجان خلام و ملن چاکر دبل مولا
کہ منہد درلو پا دشادھیں و دقا
تمیم خاصیتی ہتھا دربو علی صیاف
کو نعل مرکب او بزر افسر دار است
مسافتی کہ خود اسلام برضع است
زیر اگدھ دو دو میانہ ناپید است
کشیدن تغ و کمیت کو دو صور است
از آنہ قدر مائی میانہ در پا است

ما کر عیکا هم پیر شیر کند این ندا
شام در الیوان تو زخمی سیمین کمان

پیشیت کہ این حن جیش الداواست
پر از ختر خور شید تکج در حبہ و
صنی کہ چون خود نہیں حاجیان
فضای عرصہ و گیرستون بار گمش
پیر در او رو وہ تکاری نیے
در دن پر دو بر کوشہ کو خنک جزئے
ز پل کوہ در دن این زیوق نفع صور
اگر خلدریت این مسند ارتون
بلی خپان حرمہ اباد اخپان شاہی است
ابوالربع سلیمان خلیفہ بر حن
امام امت احمدکہ خسرو چند شش
ابوالبس اہل غاری پیے حمد تحقق
امیر پار وست صفت سلیمان حمل
زبی سکندر کشور کشاں علی گیر
زهول و عرض خناس تو کب سرگفت
پیاو حمل تو ناصف کشیدہ کرد جان
کشادہ پیچہ دمن بار شیر پر خشت
زبان پیغ تو پر حلق فصم ترہ کند

اگر چه آنکش رو شیان ماه قضاست هنو ز در سرا او اسلامی بن سودا چو خلقه بر و تو هر کاره رشت و داشت که استبدگارون خصمت برای قرآن راست پهار عالمیه و ان شیم باو حباب است که سرو ذات تو بستان ملک آرت	علم که زرد قبا نهد ولست در کفت تو هزار بار سپید کرد چهره مه را نمکینه و از شمینه بچار باش ز کشاوه گویم عجیب است خلق را آدم آشکار گاوی آیه شیر محبر را زین خل سعادت از خار مخس باو بعیضه
--	--

در صبح سلطان	دوش چوشاد بش آئید و زبان گرفت
سلطان پیش شوئی احمد سنه خواهان گرفت پر زده بجهنمای ز جلد و آشیان گرفت طبع چوز خلس سیه خرقه طبلان گرفت بو غلک که طشت ز را زیر هر خوان گرفت مه چو خدا گکان زان ملکه به جان گرفت گشت پرید پار منع از غرمه لخان گرفت صح دریده جیب آران اور آمن همان گفت سوی چاپ شبه شد و زدی پرستان گرفت آنکه های چتر او پسرمه مکان گرفت لاله زراله و حمیں خلوی بکران گرفت کشتی محل پاره را پسر بادیان گرفت حضرت خازه و سرخچه همه سیان گرفت چوچه خوش را خود شرف میان مان گفت سرچاوه جامه ریل نه ریخ آن گرفت	دوش چوشاد بش آئید و زبان گرفت پا ز فیض شدنمان زانع سیا و از طرب کر نشیج پوش مه ترک کلاه زرد گفت وقص شکسته می نند پر سفره شیر کرو شاه ترک را شکر نند من هرم خیز که باز باز زر پر سر پر پیگان دشت و راهین همان پاره زر و آسینه صح چوچه ز گرفت از کف خازن خلک پادشاه جم احتلا احمد موسی سے لقا خیز که جهود و دهن لاله ز فشان گرفت بسکه حساب بزر و بحر پر سر کوهه خون تو ضیغ چوچه آسینه سرمه کم و سفید بش کی سوی شب پر بر قامت ترک روز شد قد نیفشه چون سر لافت تیان شکسته شد
بیکد پا اسکاده	بیکد پا اسکاده

ملک بر قابن شفندن "ملک" کی بنتی ایلی "ملک" فلان ملکه زنگی "ملک" بیکد پا اسکاده

و حرم سبل و دمه گوشیده ارغوان گرفت
لام جرم از برای آن نکت پستان گرفت
بلیل این قبیل نگر وقت سخ غافان گرفت
گفت قوح که مرداخون مل زنان گرفت
گفت صبا که مرداخون غم خزان گرفت
گفت چمن که مرداخون خدا یکان گرفت
گنو شده اتفاق را چون خلا وستان گرفت
قامت خود بزرگی و صفت کیان گرفت
شخی خم بلال اقامت نایان گرفت
خود فرد و پاره شد ششم خود کمان گرفت
و می ششی که چارکت ملکت نیزه ایان گرفت
آتش غصه هم راحله خانی مان گرفت
و هر سیاه کروان و هر ره سر زبان گرفت
از جهش بلال قوش سجد و کنان افان گرفت
پر پیام حشیم ازان هر شره ناو وان گرفت
تنیخ نوچون حسو و اول بزید و حان گرفت
چون بهرایت بخور روز و خاقان گرفت
تنیخ لفاذ عمل و ملکت جا وان گرفت
انیکه عروس صبحدم مشعله دران گرفت
پاییز تخت بخت را بر فرسته اان گرفت

سر و وان گنگر برب جوی ملسته
نمی بخواه و بوستان از سراف آن پست
خل جو شاد شست سچ کشیده فتح خوار
بلیل گفت از عصر نیمه چرا بریده شد
فاخره گفت بیدار زره چراست و درست
گفت سمن که لاله اخلاقه چراست شخ خون
انکه بروز معرکه فرق لوای رقصش
تیرز ششم ناوک ججهه استقام او
بر سر قصر قدرش ای سیم ساس آی سان
راوه پراز تماره شد خنجر او چورق زو
ای تو جی که خجت شله مسنه نه خوان گشت
قطرو آب ریز بجز کفت تو موج ز و
خاهه ز رو جامه چون خصم توکر و سکشی
ملک بلال قامت هر صلاح ملک دنی
بر ق ساحه خجت و دید و دی تیره ول
سنجه ز شاخ عخفران سخته آب ارغوان
پر حرم برق تو شد کسیوی هفت خوره
ولوکه حضیت در جان انیکه شند شیه مان
ناکه بود هر مشعله خرس س صح
و اور بان ایشی جان با وهمی که شاه نهند
در روح سلطان محمد و تعریفات صحیح و تو صدیقات عبوب

پروردق لکچور نقطعه زرشد فرستم
تراف سیده تاها و سیده نروا زنان
گفت پرآمدز جام جام پرآمدز کف
جام حوماه تمام شد سوپر ون وان
نقدر وان و وچها وزر قلب آرعن
خیزک در وقت سحر عجم مود رامیشد
از پیشنه دلان طاش فلک کشید
دو سخ که تو سه الال چون همین مو
و عوض تاج بصل واومه ارکهشان
شب به شب آسمان آلمه روی هندی
سایه اطف الیخه و غاله نیاد
گزشیدنی نگز لف تو بر چین حشم
آتش گویایی است نکیه گه و خشک
مه کنید آور و سنبیل تو هرش
جهت بر اثبات من حشم تو افع خی
چاوز نخدان شست ازب با خشک تر
و مده برا اختران بخت زهرت چو دید
شخنه ابروی تو داده بجا جب کمان
خاصه بعده شی کوبسر شخ زد
ای کف و شیر تو قطره آلب دید
محزر دست تو خاک هرس خوک دازان

سوی لب ما میار جر خط جام ایتم
بلبلید رامیکد ارسیه نتار و م
مراست چوزین صدف سیده قلک
نمیخواه تو ش در تعاهم شقش در شکم
ماشت ایل و خود خانم او ساز فرم
من خستان عشق ساقی بزم قدم
ساغرزین خوارش دهن صبدم
کشت پرانگوی ز جیب قبای خلم
قطب سیده پوش راجبه زرین علم
حلقه گبوش از ملاں پرور شاه عجم
ماه استاره سپاه شاوه مگد عالم
تک تو پیکان نایاب نداوی سیم
سیمیل بویایی است خم زده کروشم
ز دل ایل پدید او رو آتش تو دسدم
داروازان وی نون پرس مکار قرم
چند پرآب چاه چاه تو از قلچیک چیم
روی تو از خور فرون لعل تو ازوکم
قمان بر در تک میت دست پتچ سترم
حکرون بیدا در را کچون سر خامه قلم
قطره قونار بارانیم تو بسدم
کرد جان آن نفان شد پیزمه عالم

لکچور نیل فلکه ایل کلادن فلکه ایل بیدا زن بیده بیده ایل ایل نیزه بیده بیده ایل
لکچور نیل فلکه ایل کلادن فلکه ایل بیدا زن بیده بیده ایل ایل نیزه بیده بیده ایل

فکر کر فریاد بینه ای فن دلخواه بمنی خبر نداشتند پس از آن که فکر کردند ۲۳

مشکت بچین میرزا حبشه و صدم
خنگ ترا چون قدم اه بزیر قدم
خشم تو صاحب فرشن اان سوی کشم عده
فرق فرمیدون و تک حکا و دشمن دویز
خوک و ریاض مشت خوش بی خدم
آمده و روی خور شوره و با غارم
نمایش میخواست که اماز لام
کاه بجهشت قید کاه بجهشت ضم
برس روح بیان عقد عده زا صدم
پیشنه بینید بجهشت ابر وی ولد ارم
قند زر میزند برس هر بینید خسته
حال تخت تو با دصبوه کیان بزم
در بدرا مد چو قفل و شمن تو لا جرم
بسهند و نهد مه گله کنک روز
پوچور تر درست چهره روس ذرم
دو و حیانع تو باو شمع سرایی قدم
در حق خود تا کشد روز و ق شب و م

رعیت سودائی است که توکر او بجز
شغ قرا با قضاست که قدر در میان
قدر ترا جاسی با او پسر ایوان عده
ملک بولانی است که پیش از بیش
ور بیش ملک تو صوت حال عده
آتش موئی دودو با دیسا و گرد
چرو شر ملک و دین تایع فرمان است
ای خدیقه ولی گاه نفا و آمور
رامیت و رایی ترا نام گرفته امام
فتح تو ما نصب کرد برق رفع صدو
پیش ضمیرت چو صهر هیچ حسابی فیش
رهت شدار عدل تو وی زین انجام
گوئی فراس است صحیح که وقت سحر
گرچه بیدان خاص است بر اینکه تو
پیش کلید نفا و در کف حکت هناد
کمیمه زیر بیافتہ انکر ترک روز
هر که قراصمه مثال بیت شه شکست
مالکن آسمان شعله دار شب است
حاسد بدر عربزاده تپ و لرزه چو هم

در هرج یا و شاه پندر

گذشت از فلک چار طاق و نه طارم

پیاکه رایت سلطان شاه شه عالم

بیا که حلقه درگاه شاه دایره ایست
 بیا که مرکب شده را چگونه وصف کنی
 که دید باوری شخصیت میان آب وان
 زهی سکندر وار اعلام شام حسام
 زهی سرای تو ایوان کسبی یاری از از
 اعلام حلقة گوش تو با دشاد عرب
 نند اگمینه وار بود چا باش علیه ریش
 نبر اینچه پر و می هر بشے زائد
 چو دید دولت بیدارت از جهان گیریخت
 نه فتنه ماند و تعیی نه ظلم ماند و جفا
 ایم دیز رطفه تیان استفهام
 زبان پریده و تن دو رویه با دا
 بکار خانه گردون زرفت دولت
 برستان تو کیس حج و راهی صد عده
 راهی فتح ترا اخیان لنصب کردند
 چو درک امرومه شد سوار بر او هم
 کلاه لقره دخانیش با خزان مصنوع
 روایی خود بی ای از قریح نیز باشی
 کشاو ما بش او شکهای یخ پنه فرز
 چو خاک شیوا دار قرب و دلیک آه
 نمی شود چو کمان و کمی شپر که هچ

که در میانش که از نقطه بود عالم
 که با دکوب غلش چکین خاتم بزم
 که هشت ماه مسافت رو بکید قدم
 زهی محمد موکف و سیحادم
 زهی در قویم سر او قات قدم
 کدای ترمه فرش تو متقدی عیش
 زین کیکه دست ترا پرسه داد چون خاتم
 زبر خدمت تو آسان هفت شکم
 گرفته دست پر اور اجل محیل حشم
 نه سقیر ماند و تکبر نه جور ماند و ستم
 کزان اکم خسنه نیت مهد ارام
 کسیکه سر کشد از حکم خط تو چو قلم
 که خست بخت خرد شری بیچ سلم
 که پا گیاه تو ام چو شیگا جسم
 که افسر غول است طاسک چپم
 پسر بسرش افشاء ملشتهای فرم
 قباشی اطلس بیرون سکونتیان ام عالم
 صیایی چپرها او از طلوع صبح دش
 کشیده بر سر او شام سایبان طلم
 فزون ترست زهره دما نهان ایم
 چو دی وابر دی و زلف زو نکارنیم

بادن لک بیزی لای بوز عالم مکنان زن که از هن و فکر ملک فردا داد مان دلیل ای

تبارگرسی زرین بین کو خشاست
ز تک سخنیه برآرد و مار شکر خشم
که بهای غم ش را کتابهای عسل
خطت ز غالیه ز سخنیست که دست
ز علله سر لف بو کار ما جوش
که دید در که پروان در او و دم
که دید سایه که برآفتاب که خدم
قوایی و چیزی باشد از اید کم
که هر دو برق ماه میکشدند قم
گزیده خلفا بولمحاده علیهم
غیر سحر فشیدی از نهال گرم گزتم
اگر صورت بی حار صد برآرد و دم

گزندش نهست زان بند برسو
چو ما من کشد از شد کرد و کشمش
شفق مثل بخوناب ول کنم بردم
ز بی ایت گزتر فشانده دریاقوت
ز پیه تو ول شور بخت مابریان
بجز و مان توای آفتاب هر آنکیز
بجز و مزلف توای ز پره بلال ابرو
که آمدی و نشد تیره بدر از پی آنکه
پوکاک خسرو ملک هشت خانیست
خدالگان سلاطین محمد مغلق
اگر شباب کفت او منی نمیدادش
مباو آئید عمر تو دستے تیره

و حمایات صحیح و تعریف قلام و مرح با دشاد

مار سفیدیست صحیح همه زر و معا
زانع سیه باز شد و قفس ازدوا
شیده ای خواهی خود رفت
که بوز رو اسد بامره شد و در حیره ای
آدمکه ای خواهی خود رفت
اینکه شکم بدی و دان بورم میباشد
وق و داد آنکه نیست آلمهارا دوا
ز نیکه غمیش نوا پرگه چنگه آنها
تا و پر کار مشیش فنیده ق ترا نوا
تسویی سه چار و ده مرج همه نو فرست

باز کبو دستیت چرخ بال زمان و رهوا
منع سازه ای شد بلبله و مساز شد
کنگ سحر نوک دم بر سر چهار زد
شاهر و میست روز امر و نهادیست
سر فرا جی و دوق آیهای رسید
المجه جام نیست تا بدی چ شود
عله لبی رافشان در پی دام خان
سویی سه چار و ده مرج همه نو فرست

جام کے آبیت خشک افتش تر دشک
زین قرح از کپ دوم نوش کسی صحمد
عقل تو گیر و کمال "جان بولایا پروال
مشتی جان پایرت مکده روکه است
ور تو پرنا چشت مسطلبی رو بین
سله ختنی شب روند آینہا در فها
زروه هشتاد کوش کرش عدن غلام
گز رخ قیر کون فسه ق کشد میسر
سلسلہ بند و شام سرسراں مان و نو
اول او ماں و دنیسته خبہ دوم
از صد و هشتاد او گر فکنے افسکے
شیخگله اور اخسر و شیرین سخن
مازند بر و لے حشک تو تیر جنا
زہر و قواه نوند هر دو بھم در قران
زلف تو از روی تاچ تا په خور شد من
برخ بر اختران زان شفق الود و آنہ
خطلو بر گل مارشکن در شکن
مازیا ہست مار مو رچہ زرد کرد
شاہ فلک ستان ماہ ملک آشیان
انکہ ز فیصل عطاسش انگریز اشد غعنی
روز و غاچون گرفت قطرہ ای کشف

در عرض خاک باوار نکند میل ما
از کف ساقی هر دسر کسب
غیر شودت پامال دل شودت چفا
مطلب اور روح قدس ساقی اوصطفا
 مجلس سلطان محمد ساچ لطف خدا
سیم طلب در میان رنگی نرین قبا
اچخور او نند تا ختش تاخت
گاه کند سر گنون در بر و محشرنا
غالیہ ساید دا م عاج پرین کریما
سوم او چار وہ هست پرین چل کون
باقي او را تو ان خواند کیے بی ریا
و شکه شاہ را خطا فران رو
چای پتھر و میش ریت نرہ برج و فا
شد مه نو منخفت غر شنید ساز را
صل تو در آن قاب ذرہ پرین قها
کر طبر فرن روی روز روی نداشدو
چشم تو در باغ حسن آہو گرس چرا
و ادن اخر وہ شاہ سلیمان لو
محمدی صیی جبین موسی قبیل میلا
و انکہ ز فرط سخا ش بحر عناس شکدا
بجز سیم آپ شد پرین خود چون ہو

تمام بچای
هی کنونه می بازد
لار نموده ای ازه
من می بدم و می بدم
لار نموده ای ازه
لار نموده ای ازه

پر عرق سرو شد عارض اپر از جما
پزروست زست روی مین چون پنهان
خاتم و متین کند چاقم وست سخن
بر سر خاقان چین میده او ما دشنا
دان خاتون گل پاره بختا و جا
بند کند خرم تو بر سر لای دسته
خیز خون رزی تو لاله فشان گشته
بند ده در بان تو خواجه هر دو سرا
از اثر قدر شد خرم تو گرفت
با در اوچ شرف حملت را بجا
ساعت هر روز او هفت ته رف خدا

وقت خوار فشانه سجور گفت او چو ده
بسته فلک خوش او کنگف لک سخنی او
کنگش گداي ده چون گلند سخن فعل
پرسه ده او مه چاکر او تاج
اسی شد و زانعام تو دخپن از زر کشی
خپنه خور شید را کز و طرف میر ده
گرمی خور شید تو زاله فشان ابر شد
گوشه ایوان تو حاوی هفت آسمان
گرد فضای خبر و گز تو کیم حلمه کرد
همکه بدو اوچ خور بر سر ایوان ما
هر مه کیساں او دست کید و سپیخ

در صحیح فاعله مکر کوت و تعریف و توصیف

بهر خانه سرو وزیر شد همان
شده زمانه تباریخ آوحت دلو افها
می خطا نه رفص هفت دفعه بینا
فضای عرصه با هم رواق او اونه
از اون سوا و دی آمد سیاهه در بیا
که مرورانه سکندر گرفت ولی اورا
اوران او بهه حوران آقا ب تقا
صغار ایمه ملاؤس عند لیب نهاد
طريق او بهه برسیل کار وان حج بیسم

چو گاپ شام هب قاب ایگر عالم بالا
کشا و حصن نگر کوت را که سگمین بود
زی حصار که رشه بیه ز حلقة در او
چه قلعه ایست که فرشی بیو ز رفت او
چو با حشم بلندت و سپه پوره حشم
نماد او رصفه بیو وان حملات ششت
برون او بهه دیوان منینیق آذان
کساز او بهه جاموس گردن گردن
فرانی کو مه سریل کار وان حج بیسم

<p>لسان او همه خولان اثر داشیا شب در آمد با صد هزار قسر علا شوار شکار رواح و فضای فدا هزار کوکه خسرو کوکه هزار تو سواد آیت هشتمی بعید و نیکه پاوه و ارسپر و بگناه دار خدا زبان کشاده زبانا که ای زمانه و خا دان فستع بشکر جال شه کویا بل مطاع امر خلیفه و نیا در ارشیع بی شمع دوده خلفا بل غلام و بهن پاک و بجان مولا و گردنی طبرانه و بودگان و راه خیه نوی تو سایه نگار نه مرغ غلام پاکیت صد چوپا شاه خدا فرود پایه تحنت بلند تو جوزا نماد پسر این حسین لاجر و قبا نمایمده پو و از رای عشرت ما که میش بزرگ در زرافت اب جدای قبایی سپهر صمع شب سیاه روا ولیک ساعت آن سال صعف نوجوا شمار این سی و کیدانه کوئی لا لا</p>	<p>گران او هر شیران آسان بشی برین حصارِ معظمه شاهنشاه عالم قطار موکبِ اقبال در توجه روئے صفه که چون غره و پیش حاجیان پیر زو و شعلهای نوشت بر هر قیر سلامه و ارسیل و کلاه دار قصر عطا شان شیعه عطا روكه ای قلکت سجده زبان تیخ بخون حسود شه سیراب پتن مساجی شرع مخدومه مرسل ابوالربع سلیمان محمد مشکوکی امام حق که شد او راحمَتْ تعلق اگر حسب رکشاید بود نایم امام زبی محظای تو پرایه نه سفت قدم بساط با گست صد چو اهلکه گردن فروع سایه هنر سپاه تو خورشید بلکه خدای که هر صحیح افسر ماقوت کرازه سیر و برق حضرت شاه زد و پرسخ بدوان شاه نخواه زمیشه تاکه ز دوران کلاه زر پوشید بپار سال بقایا و شاد عالم را و علقمای سران گوشواره جان بازم</p>
--	--

قصائد مبارج
کن بن و نیز از آنها که بخوبی دارند فکر نمایند اما زیرا بگوییم این نوشته می تواند بخوبی باشد.

در درح سلطان محمد شاه قلخون تو صیحته تاریخ

<p>میں سوگمان نگر ترک سنان گذار را قص کشان دوان نگر ساغر زر گنار را نه رشیح کشیده شاپر زنگه را پوکه بست آوری چون خلیم آن بخار را رو تو ز لاله بر گنگن سمشیل تا مدار را این همه است از توان منیت رجای را کر تو سوی شکر بی ساغر خوشگوار را خر تو شکر فشان کنے لعل تاریخ را حر ز لقای خود کنم مدحت شریار را نعل شیم سمندا او تلح شفید میر را پر طلاق آسمان خیر است اعتبار را و گلکن ز مردین گوهر شمار را پیشیون گون کند حاسد کر کار را عرضه چو داد قدر تو صحن سیر کار را مه قصشی امان فهد چاو مستعار را سیر سری پایی مین ترک خشکه عذر را میں عیار او اجل زاده کو کن را پیش نمده کن بچین نگی زلف یار را قطره آب در جگر دشمن دل فکار را پر زور است زر کند و امن ببره نار را</p>	<p>بر سر چاپ زیره مین آهو ز سکار را پرس طاس آن بگون سوی سری سختر رومی روز از سرفت کلاه روحش نقشه زرق ناشد بر ورق سخشم خیز کر لازم را رسید سپرہ فشانه نسترن همچ سفیده جان بدب مد و محظی غم بسد حل شده سو عقد گردان شود جد روز از حقیقت کند این دستاره را زخم بار سه چو حلقه ز دگردیه تو لا جرم حاکم طول عرض ارض آنکه هزار طعنه و دالی عرصه جان شاه محمد آنکه زو ایی به شار بزم قور بخته مطرب فلک هشتم مهتوان چو شد کار خواهان بست وابیره فلک کم از نقطه فتا و دریان شیخ سر لایتیه از سلسله بسیج نمود فریادیه که این راعی نزد وجا مه قر تو گر خواص رامنع کند کجا بو روی زین پاشی کلک توکر و سخان روکه ز منعنه بجزیخ تو منیت و رجای ناکه خزان سوزان و زهد آب غفران انتهای است</p>
--	--

اسد سپهان بکوهی شاعر معاصر

رشته پر در کند سوزن لون لون خار را چه سیگلوں کند قد کو هزار را آن بخیط شار عان منع کند خار را غالیه ور و من خهد زا بد روزه دار را خلق تو با طعنه گر بوجی خوش بپار را بهر ازین نیافت کس دانه گوشوار	ماهیان و روز ابر چو کشمه من تاده شهزاده از شهادت مخدوم با ده قیق تو همین ملک سر آملک زین تادل سال و مهه از نیمات اطفقت صحن تو با جلوه گرد و خده میشت باب ا ماکه عود نظر نیم جلوه کندرا اویان
---	---

در صاحب امداد مسح من حرمات

ربو ش از قضا ناله عقاب استین شهر نهان شد با خداوند تسبیب پاز زین که آن محبت فرد وی که داد و داشان وغیر که از وقت تیشه پمان بلب گیری ای پو بازان و خندان خند بر سر کلانه لی خشت حرس هم تبر از صدماج سکنده ند و ایشانه اندونی وارانه قصر شانه مدنی کشت خلیه ایشانه شاد و میانی که طلح ایش ایش بود چون صدر شاه و دار اگر چه بازم از غفره خواسته باشد فر بر برای سیمی خرم نباشش رسیده شکر خی با نفع خدارت را و لاله در و نیو قدر شانه گرد بر گرد و مهد و طفل بازگر من آن ایش که میبارم و صد نیزین بکشیر	عزیز زینه خست دوش آن خدمیانی خرس انگله خروسان شد که این بال طوطی ا دوون بلبله خوان شهاد ای خور بندش سپید جام رومی ازان طلاس سبز آزو ز فرق زنگی گریان فست دست تاریخ پست ای صنم جامی که درین خانه شاد و غمیت و ازین مر را که دور جام میانی کشت نام راوی غیت الاصحیت و نیا ولی محمد امام حق محمد شاه بن لطفعلی چه راحت با و آن دم که آید در مردم برای شوی سخمه لبسش در پیش دسته زی پیش چیزیت را و اختر در دو ما و نیز زی قرک کمان ای بود که حشمت است پیو قوآن سروی که واری جی خود نسین بکفیم
--	--

بروز خلیل نقش پروردی ای بیکانه «بیکانه» بیکانه فرانک ای ایزد خواره ای ایزد خواره بیکانه بیکانه

بیت ادر شفقت پرین و بدانم خواهد درم
من شسته را زلفت چه رو آشسته میدارد
چه است آنکه در پستان خوش نزد آور
و بی طبع شاخ از روی پر کمی قیطره ندان کنم
نیان کرد از حون و یم بی بی خون اند و
ز سخن منگ نگذار و ز حاش ریسی داد
بی خون از ناز کوهه زیر دن را باید
وزنولا نهاد اند که در برگ چهار آید
تر صبح ارتبا بشی و ارومهه رویش پراخیز
سرفت نه از آن طویلی سلب کردن نیان از
برمهه چون بون آید چو امیان از خواره
بلکه چه است آنکه بر فرشت پوشه پر تر
چه برق هست آنکه بر فرشت پوشه پر
چو شمع از سر بر زندش بر روی یام ساعت
پر بلکه بر خدار صحیح ماه نو شب بر پر و
بینندستان و دارصین چو مغلک و گل و
دوای داشتند ^(۱) شک نام و مشک استاد و مکن
که ^(۲) شک پا خداش نام و مشک استاد و مکن
که ^(۳) این حرف آخر او و میان شمیمه پچه
چو این شمیمه زین را پیچ گرفت بر خود و
قد طلوع خواهد حالم ^(۴) شاه بن تغلق
پشتن منگ و قدر خان قدر و از اینی هشت
آرین پی خصم که سه شیکیین میدنند کمین
تن کیه این هشت را قدم لاقعه بود لائق

مپه و اشک چون پین همه تن حشم چون ساغر
پر شیانی چو بین شد بجهشاده هبز فر
گنار شم رسیان سر میانش مسکن آزو
که خواهد از خ عالم کشیده گردش و شر
قره دلیه را چون پشم همه دلیش پر از لعه هرند
اگر زوی فشنسته از در بازار ملوک فشر
دهد پر و دم دیده خیالش برک بید مر
بهند از شبی دارو تگش تیره دل نگر
دوبلن زیر دارو که او را خارصه شد سر
بسنی پنجه از عذر شرق باشد همه دلش
در امداد و سر از غیرت خایی دشمن سرو
چفرق است آنکه سر داشکنی از چون خود
از از عزیز همین یا پوشید رگبار که رجا پیکر
فشا نمد بر محل با وام شاخ خخه ران عنبر
خرامان میر دلور حین کشان پامی خود خبر
چواز هرگز بون ایده قرع گیر و ش در بز
ولیکن حفته اول را بجز مخدود و دشمر
مرا او پنجه هم نوی سوی شمه شود همیر
که در بزم جهانداری سکنه ز پیش حلکر
سیاوش وقت موید بد تحقن تن مظلوم فر
ازین پس طلسم را خداش بخوبی پرسید خبر
کفت ساقی بزم ش را پسالم خور لو دخواه
آنکه آن دیده

پنجه دار را که راه را نمود
 تا بزم کشیده باشند و از
 زمین بپاشند و از سرمه
 و آن را پنهان کنند و پس
 از میان چشمها بگذرانند
 باید میخ شده باشند و
 همانند خونهای میخ شده
 باشند و از آن را بشست
 و بشسته باشند و از
 آن را بشسته باشند
 و بشسته باشند و بشسته
 باشند و بشسته باشند
 و بشسته باشند و بشسته
 باشند و بشسته باشند
 و بشسته باشند و بشسته
 باشند و بشسته باشند
 و بشسته باشند و بشسته
 باشند و بشسته باشند
 و بشسته باشند و بشسته
 باشند و بشسته باشند

<p>در نظر عالی خوشبختی از عالم دنیا</p>	<p>کشیده باشند و بشسته باشند</p>	<p>باشند و بشسته باشند</p> <p>باشند و بشسته باشند</p> <p>باشند و بشسته باشند</p> <p>باشند و بشسته باشند</p>
---	---	---

بپوشش بر سریده بروز و ما آستان در
دوش مریم کرم خل و میش عیسی هفتاد
وقت خنده هم زبان نامنداز شنخ خنده
و گرمه خنث بجهت رانمادی کتف صدر
دوالش آپو ما واه کشدار است پشت شیر ز
گردش برای از رانماده نهد بر جهوده آشته
از خدم بر زند بپرسی پشم خرد را برو و دش
که مجلس بنیوا پتھر خوب طرب اشوفت
کسی کو تو تبا پایش دروده خاکش
رف زین کند پهنان بپنگون جاده
نیز اقباله مکلاه سلطنت بر سر دواج ملغزت دبره
ترایا باز پنجه ملک جام خوشلی گرفت

<p>در نظر عالی خوشبختی از عالم دنیا</p>	<p>کشیده باشند و بشسته باشند</p>	<p>باشند و بشسته باشند</p> <p>باشند و بشسته باشند</p> <p>باشند و بشسته باشند</p> <p>باشند و بشسته باشند</p>
---	---	---

آن پر شرق خوبین پر وین پر شمارش
دان ورق دیاول تا جزوی لب نزو و
غصیست کش ازویه کار و زه زر زر و
سرخ دل صدقلم کی قطعه زرآقین
از فایتی ایی از وست رو و هر دم
از بگرس حشم ما صدرستن افروز و
سده سرف که نا مش رهست از خدوده او
ما خوجه فریزن بالا لام فرستن گرد و
هر خدید میان خلق ایست مدام او را
آمد و ... شریطه دیگر لای

بوزه کشندی از خلق ایست مدام او را
 آمد و ... شریطه دیگر لای

نار بین خود فوای
آن دلگز نه کن
چنانچه عالمی می بین خون
مودت نمای بین خود بری

معنی ترخیه کیست از شب گردمه خسارش
کز سپره و مدروری ترخیه گذارش
گر کیس سرمه بینه از روی شده و نه ارش
چیزیه برش بین از رو و سهارش
آن دم که پرید آید برآینه زنگارش
گرسنبل تردوید برش فسخه اش
آن فر که روا آرد برسیح شسته باشد
کز گنگره خورشید او سخت نگوسارش
کز ندل سحاب بید سیگام سخا چارش
کورا جولان باشد برمکب ہوارش
گر هفتدم نند سر خطا او ارش
محسون بخیرست ماه از ختم فشارش
پا سهه در آهن بین چون صورت پارش
ما بطق دوزخ شریت و بد از نارش
بر خلق جهان گرد و هر سجد اطمادش
کز جزع عقیق افتد بر روی چو دنیا ش
فرقی نبود کیس موائز گنبد و وارش
بر بندہ که در پوان حون تو بود پاش
ما شاهد عج تو شد محدم اسرارش
صد شمع برافروزانه میست و سیاشر
در دو و اقبالت از حضرت جبارش

چون چه میان شد و علی شکر باش
از مرگش بخوبی آب بقصه افشا نم
چون فرق سه شانه صد شاخ کنم دل ا
بر آینه همین آشفته صفت موش
آهی که زخم چون صحیح آموده بخون باشد
و انم شود چون محل از نهد خود آزاده
میزد رهرا و نقسان شود و رهرا
ز لفظ سیه ولی شد خصم شتم عالم
فران و بجهه فربدا میشه دریا دل
هر باو سلیمان اان روز تو ان دیدن
چون فریم با داشه و آیده سه پاره
ای خرد شیرین خطای پیست کلکت
بد گوی تیون چو کان از خط تو سر فیت
آذا که تپ نیت بگرفت پرو ما لک
قریمه فلک دار و دیمیه نهان از تو
و جمی که عدد دار و امیت زنقد میں
ماه سر خرگا هبت گو سر غلک پروست
گر دوز سر گلکین داوود سلیمان نسیه
بسیار بروز و شب ماه سر گلکم
ما شیشه میارا در دو دیا ه شب
صد شعله بخوبیم فروخته روز و شب

در من حمرو خود سیر خدایت و تعریف محبوب

<p>کاشا شوائیست بر و باسی و یک صوره زر تر قص ز رو قباخته بکام اثر در نعش ازان حرمخ زنان کرو سرمه و مر نمید چون گوشی دلارام مرقصع زیور لیکن انوی شیوه شیره تری کیک پیکر دو هزار گبر فرزند و یک تراو هضر پس چو جاوی امش نهادست کلاهی سر عولت بغاایت کرد و ثبت نظر حابدی را که سوکعبه نباشد تبر بچو ما خسین ندارند زراز کید گیک گشتہ رقص و اشان نیلاس خضر چادر و نامه تاره ۱۲۵ بمه صوفی دم دو ای قدم و فرمان بمه و نسلت غزو جدالش مغضط بمه درست کده هر جا بش بی خور صحیح شمام اند و حاکمی خداوند کام من تکنچ چو ساغز شد از حون گیک نقده بعل ترا عقد شریا و سیز زکس شوخ تو مغز و ربا قسام نظر پس کشیدی بجهان معدود و حی شب سرکش تو گوش شهرا و زو که پر آگی پیش هفتة ترا گرو سر</p>	<p>قطب زان کرو غرمیت سو خاط محور قطب غیر وزه رو ابر منظر رفت ز پوش مار در خوش و قطب ز حرکت خالی هست بست و یک چیکر زور مرد را وان شاں وزیان نمیه سر جقه این طائمه قطب حاس صو مخد او شب روزند و خرس برور پارگه عنست او کیکا و شع برور مطیخ خا صش کمپ برسا و شع پیش و پیر جدی راهنمای قبله پیش کیه دو خته بر جرقه خود خند و سوت گرو سر جقه خود جبله مریدان ز رخاک بر و پار جبلان احمد شیخ و مرید بمه و معرفت کنه کمالش حیران بمه و رسیده خاص و صباش بخواه شب و روزند شناخون خداوند چین کانبات ای تو شه نشد گرو شکر حلقه رفت ترا و ایره میه مکتار پیش شور تو مشور یقیسم منطق گر سر لاف تو ز سخیره بسته برامه ای لب بی وش تو ساغر جاز الاق پستاره شو و آز و زخ یکدز ز هر</p>
--	---

بیل دنیز بر روز گذشته از میانه لامه
دکانی دار گزنه بزرگ میانه لامه
که این روز گذشته از میانه لامه

قصایدِ میرزا جعفر نوری
بگذشته بیهوده کنگره ایلخانی
تاریخ: ۱۳۸۰ قمری تا ۱۳۸۴ قمری
مترجم: علی احمدی
ویراستار: علی احمدی

لعل در پا ش تو بخون لب خوش بشیرین
حاکمِ مشرق و مغرب که نباش و رام غص
شام در پا گیش بند و گذر ز قیانه
پادشاهی که بجهتِ تخت و سریر مشغول
آفتابی که بجهتِ رای منیر ش بنواد
آفتابی که بجهتِ چکاک دیرش بنواد
قصرش آن پرخ که بر چکانه حش عقل
اسی چو خوشید سر واق زده بر اوج فلک
اندرین دم که ز جو رفلک ششیمه همار
زوره و آند پر شیان و ہوا جو فضلا
بدو دیده تو آند نجیسے نیز
عمر و گر از زدن زید بسیه هر گز از سر آن حال خبر

در درح سلطان محمد شاه و علاقه متصمن تو صیف بهار و محبو

در آب خشک مارا پیش آراش نز
بر یفت خوان گردون کی طلاشک مصطفی
پر خرق کبو و ش کیپ پاره مخفیز
کو چرخه خاک جلس پوشید لباس حرم
بر پشت ماییانش کیدم ولیپ و در
از آفتاب گردون با اقبال ساغر
کافو خشک گردو با شکسته تر بر پر
صحیست تر ک خندان دستاز در و سر

لعل در پا ش تو بخون لب خوش بشیرین
حاکمِ مشرق و مغرب که نباش و رام غص
شام در پا گیش بند و گذر ز قیانه
پادشاهی که بجهتِ تخت و سریر مشغول
آفتابی که بجهتِ رای منیر ش بنواد
آفتابی که بجهتِ چکاک دیرش بنواد
قصرش آن پرخ که بر چکانه حش عقل
اسی چو خوشید سر واق زده بر اوج فلک
اندرین دم که ز جو رفلک ششیمه همار
زوره و آند پر شیان و ہوا جو فضلا
بدو دیده تو آند نجیسے نیز
عمر و گر از زدن زید بسیه هر گز از سر آن حال خبر

لعل در پا ش تو بخون لب خوش بشیرین
حاکمِ مشرق و مغرب که نباش و رام غص
شام در پا گیش بند و گذر ز قیانه
پادشاهی که بجهتِ تخت و سریر مشغول
آفتابی که بجهتِ رای منیر ش بنواد
آفتابی که بجهتِ چکاک دیرش بنواد
قصرش آن پرخ که بر چکانه حش عقل
اسی چو خوشید سر واق زده بر اوج فلک
اندرین دم که ز جو رفلک ششیمه همار
زوره و آند پر شیان و ہوا جو فضلا
بدو دیده تو آند نجیسے نیز
عمر و گر از زدن زید بسیه هر گز از سر آن حال خبر

لعل در پا ش تو بخون لب خوش بشیرین
حاکمِ مشرق و مغرب که نباش و رام غص
شام در پا گیش بند و گذر ز قیانه
پادشاهی که بجهتِ تخت و سریر مشغول
آفتابی که بجهتِ رای منیر ش بنواد
آفتابی که بجهتِ چکاک دیرش بنواد
قصرش آن پرخ که بر چکانه حش عقل
اسی چو خوشید سر واق زده بر اوج فلک
اندرین دم که ز جو رفلک ششیمه همار
زوره و آند پر شیان و ہوا جو فضلا
بدو دیده تو آند نجیسے نیز
عمر و گر از زدن زید بسیه هر گز از سر آن حال خبر

<p>چون سبت شاه مشرق هرای از برق عنای شکریت لعل و دست در بر ما آن بیات سبتر رشت کرد شکر و غنچه تو نرسن بگشته تو آه دین ۱۴ دستان ۱۴ زنجی الای ندان آ ما هاشقان بیدل بینید سرو در بر بر اوی بدرینی غلطان هزار خوش گرد و مصف نواز ترکبار شکر خوشیدنی فرست دست چوای او اقیمیش احمد کشور کشای حیدر صد ساله اه دیده از کامات بر تر وی پیشان دریا و رهیت هضر نمای هزار خاقان حاجب هزار خبر وی خادم کابت خدموم هفت کلو وزنامه جلالت کی خطا هزار فقر در بزم ساغر خور با ساقی تو در خود حک باد نقطه قطب ای حرف خط خور مه خان کرد پسر از دست آن بگاو آن شاه بسیر پر و آن آن خاک شر پیل در سر ایت کوه روان دشنه دو حسیر ایغ زست رویی دشنه خر کیم که پدر ای الای چار ما و ز</p>	<p>گریت او هم شب زین پنک گشت ای زلف عجزیت ششا و ولاه پر و ولهای شورخیان بر میان پیش است در خسرو لاله و دست تو لو کو ز دن ۱۴ خوار ۱۴ دن ۱۴ پدان ۱۴ چون سر و در بآی تازه هلال خوبی روز که سر بردار و شب از کنای است آن شکرسته زنگی از سر کشی بیش شده سند خیر و دست شام خطا تو از چین بهرام نسل مسلم او رس فضل عیئه برستان جا شش جبریل خوشین سا ای هفت طلاق هارم آرتانات دمک ای نبده خلیفه در پیش سخت است ای ماوح جنابت منتهی چاکت از خامه کمالت کی خم هزار دریا در زرم شیخ بهرام از حمله تو چوین گر خطا نقاوت هدایه نگردو چرازی امر ۱۴ اخلاق ۱۴ به رات خواست و احت در شاهزاده عقل ۱۴ عیان ۱۴ آن پر بوقی سیرت آن با کوه صوت پکان وسین خاصت آیینه ایان گوین لعل بلاق ز دست آبروی شام غرب در خوارگاه خلق خات تو بکو و قصوف</p>
---	---

با قطب سیح شی با مرگ سه خواهر هم خداش بشکن هم پوشاش بور در شرها کم افتاد مقطع ازین کو تر هر صبح در باید غنچای زرد شیر پرواز باز چرت بالای پیش خضر	گر عمل تو بودی ماین پیچ سوی طرب جز صوت سعادت کز حی خیا ل و مقطع طبع و میش دشت خست مازیر بال طوطی طاووس شب خارا با او چو طارقد بسیزی صید کاهای هیجا
---	--

در تعریف فیاب

سبوی عجیب هر ای طلام کرد نفو زیس خوش بخوش نوای نامی طیو ز ترس ترس زاندو وه تنی یعنی برو نموده جشیش را چو غفر فخر چو قوه کله شاه چین نمود ازو و قبول رونق اقبال شام را فتو ز هر ما و سلاطین و افتاب صدر	چو شاد باز سحر بازگرد شیر پر فر سرای دیرشد بجان سرگ استرا سر چو سرتر طلام ازکان پیش ام خست دهیز هر فر زرده چو دهد سر خش بنداد فراره فراره ز دسته زنگ زیم و تریم تنی پر چه هرگرفت پیر تنی زاندو وه منزه هر صبح
--	---

در تعریف نیزک کلکمه و نو قع العام حبت فیمت از نهد و

که پیش چار صاد ما هر ترسار آمد نخوم رنزو و با قوت آبدار آمد چو سبلی است که از باو بیقرار آمد تاره ایست که در ما دنبو بکار آمد چوزنگی است که بطرف لالزار آمد که تنگ شکرا و لعل و نشار آمد بدست بدر در آن دم که آن بکار آمد	بیان ملک دستیم کلکمه بیار آمد ز هر شتری داشدم که این هم را کند طرس او برگار لاله خسار آرد خدنگ غزنه او و حشم کمان ابر و سواد خال غشن و علیماض و دیده من چو کیسته گشت ول سورخیسته بیان شکسته شد ول خورشید بجهوده دخیم
---	--

بچنگ طرہ اول چنان مقید شد
چو شاخ مردی مازو ہمان درخت
قار بعیه لبعد خیلہ بست پر خفتہ
ز فیض کمر متش جھے عقیق وہان
پدان خدا می که ورومن فلک عطاش
پر غل ستمندت کہ متش گوہرا و
کہ عجیب بدرہ چو کشنا دنیم حاصل شد
ہوا می وجد نرم روی زر و کرد چنان
خواہیں ٹھر کہ کہ روی خندان
ولی بوقت ٹھر کہ کہ روی خندان
تمامی ہلق غیب از سار وفات جبل
کہ روی زر و کن بدر و قلب باخود و ا
خدائیکان سلاطین دین حشمت شاه
حشمتارہ سپاہ افتاب ماه کلاد
فلک جنیت خصیر شدت از مریر
بنایی قلعہ جاہش چنان رفع اقتاد
ہنا و افسری از شاہ ہوار مردار یہ
بچنگ کہ سران گوش استلاح مند

کہ از سڑاچہ دل نالہای زار آمد
بساط حسن و راقش دو سکھ بار آمد
اگرچہ قیمت آن ماہ صد هزار آمد
صدف شال پراور ذر شاہ ہوار آمد
بزار تگ کہ رہر شب آشکار آمد
پرست مغربی شرق کم عیار آمد
افق بیانی سکھ زرستوی زنگبار آمد
کہ بو و صحف گل آن دم کہ دشوار آمد
کہ نقد عین وان گشت و در کنار آمد
ق ٹھر فته بخیز زرستوی زنگبار آمد
گوش ہوش من خشہ ولنگار آمد
کہ وقت تربیت شاہ کا مکار آمد
کہ بھر پیش کفرش ساقطہ اعتبار آمد
کہ آسمان لقشیں حلسل کر دکار آمد
کہ ر افتاب بر و زین زر لنگار آمد
کہ قصر خندق او شیخ نہ حصار آمد
کہ او پر پیدا گئے شاہ حلقة دار آمد
چو غل سپ شہ این دانہ گوشوار آمد

در مرح سلطان محمد شاہ مسلمہ حریر حلات

صحیح غقا بیت سیمین نع و زین در
عارت مان نین پر صبوہ شہیابی فہ
پشیدتی کن گکیر آمنیہ ساغر بکف

شام و رقابت مکلین صہیاب و شان
خرش بہتین جہان یو فا بر و زین جہا
صحیح ایک در فضا آمنیہ دار چون نہ کن

دیگان بگز غمی بگی بگان الله علیہ السلام فاعل نہ فاعل فاعل علیہ نہ فاعل فاعل فاعل فاعل فاعل فاعل فاعل فاعل

چاہم ملاہاں مہراز ساقی و مددستان
ہر دوار کن بگریبان گوی رہب آن
وزان بخسم قیخ خوشیدش بدن کر دین
کا حرم گرفت نوش و حشم لکھ جان
پندہ امر غلیظہ با و شاد انس جان
چرخ فوش اخترش ہم زمین ہم زن
دی ہمای چتر تو طاووس مددہ شان
لکھیہ کاہ آفتاب و سجدہ کاہ اختران
جاوی نہ دارہ بیک نقطہ آمد و میان
ظہیم سماں دار گاہست دی خودستان

خشندون گرد برافتہ اور فروڑہ
جب خود پوچی مہرش صحیح دل کر دین
شسبیہ دل بو دگر ماین علی چون گوی شاہ
سایہ تپسیاہ الی سرست سر
آفتاب لکھ دوین علی امیر المؤمنین
حلقه دگوش خداش ہم پرہم خوش
ای لوای قدیم فرقای گرد و دن انجمن
سدہ تپہ ہایت کہ حرج عظم است
حلقه درگاہ با جاہت چو عصمه فدائہ
از تمام خود پرہم عرش پانصد سالہ رہا

در تعریف مروع و طالیان و گواہ

تیرت افسرای و رجان خودت
مروش کن کین حدیث معتبرت
در کنار حدوث سه ولدت
طالب وصل ذات لم گلبت
کو خرابی او بیک کلمہ صورت
ز انکه نہ پیغ سقف بی عمدت
کارگاہ جلالت صمدت
ز را در دک آبست و بندست
لکھن دو آتش حمدت

برک عواص کریمہ خود است
عاقلان نقش خوشیت جو نیز
نه پر راز حار ماور عصمه
چنی طارم مفترش حس پرخ
میڈان کرس کہ بانع دنیا خوت
چنی طارم مفترش حس پرخ
برسر بام پرخ پایی کموب
دل عاشق سر اچہ گلیت
خانہ دل نبایی لم پر لیت
دل فاسق خزانہ حق میت

بِمَ سَعْيٍ لِلْجَنَاحِيَّةِ

<p>شوارِ مالک اپرست ہرچ در جوف نیکلوں رست کاندران شیشه پارہ زدست اوسم از حمر خور و قواده دست لیک از آه صبح ز روشن دست نه قا سے ست بلکہ جتہ دست چشم موئی ز خاک و درست نیک حال ست ہر کجا کہ بدست جامہ روز عید از دست تا بگندی کہ ماورای حدست حکل و در دنچی است نیم صدست رست گیریش نصدسیخ توست از عدد و نیت میدار عدد دست در خروگوش شاہر خودست ہر دم از روح قدسیان مرست کہ جبان از عطا مش در حد دست بر سر آقا ب چتر زدست کدو عالم دران چهار رست خون ماہی شمر کہ نے قوست پارہ آقش کہ بر سر سوست ہر کجا حا کے کہ پرسعد دست</p>	<p>ہر کہ در کوے عشق زقدے ز روشن علی ازمائی شعبدہ اہت آسان شمشیہ ایت سے گردن بیت شیرین کھاست کمر ہلان چور زدن قباست شاہر فور سبب تعل علمت آواز و دیدہ گا و روشن ست و ہوز پاچال ست ہر کجا کہ سست خر پرہن جل ست جیسے را ماگون ست جله کار جان از کی باشگونیش وان انیک چلیت نہاد عقد نصہ را از کیے ہم طلب کی کہ کے ہر کیے واٹہ زین طولیہ ور دل پر فور بدر چاچے چ را ز انکہ او ماورح شمنشا ہست سایہ حق کہ فور اتفا لش قلعہ جاہش آن ریعن وارو خون خصم ش کہ ماڑ محش بخت تابو و محل یار وقت سخن کسترن بنده شمشہ با و</p>
---	---

لکھ مکان بند و فراز دلخواہی میں کوئی آزادی نہیں ملے اذکون ہوں لیکن کوئی زمان

قطعہ

ای سایر چپکه سیاه تو آنای
از بحر چرخ شاخ تو نه چرخ چون جای
کانست راهبرد مینه کسی خوب
گرازیم کفت تو کند شور و ضطراب
ماشنه راز لال دل گزمه اب
ماز عفران عمر آرد و شادی قرید
در کارگاه خوبی قصب یافته باش
ترکانست راحم محرب جامی خوب
بر و میله آنور صدر را و مهد آب
الازبان خجیر شلطان کامیاب

سلطان چارپایش شش روز کسی پر
از ووده پیغام تو کیدره هفت شمع
عالمه ز جام عمل تو نوعی شدت است
حکم جزیره وردن چسبد تلخ باو
دیر استقام مثال تو امر کرد
ماشیر اتفاقام حبلائی تو جرکرد
هر شب ز بهمن علامت هر خوش
شاد و حاجبند که پوسته کرد و اند
ما رستی که ان دو سیه روی مکینه
دوا فساو شان نه ده رشیح قاصیه

قطعہ

آب چیات از طلبات او رودروم
زان گینهای لاله شان میو روحوم
بحریت پر جواهر در پیشیت پر خوم
وان رویست با دزدان ناعلوم
وی صحیح و شام کا سرمه را بر تو چوم
بر خویش شمع منه گذاه و گرچوم
زان در سعاد شام را پو مکشید قوم
از پیوم روز کور تراه سو و شوم
وقت تردم را قدمش روز قافقو

شاه آن سکنست که کلاک و فضای
تلن خیزان غال پر می چکد شکر
تیغش که آفای پر سیمی سرگفت
آن پیوه لیست از دل طرف قانع که نور
ای روز و شب کا کیه را بر دست طوف
گراز چراغ رای تو پر داشت بر و
خود را به تن قهر تو سی پاره کرد ما و
ما خاہ باز چر تو زین کشاده بال
تجار جو رخوت که آبد کاک شاه

سیم سوییم پنجمین بخش

دیدار مرح اخیرت صلی اللہ علیہ و آله وسلم از زبان برگ

از روی مرتبه زده ها
گرد و سه جهان حقیقت مخصوص
در رات کا نات آگر کشت مطردم
اشباح انس کیست نگهدا رپکیم
نور بیسط لمعه از نور اخیردم
از نور افتاب ضمیر منورم
گر پر وه صفات خود از مر فرو ددم
آن آب حیثیت قطره از حسن کوثرم
کیک نفعه بود از نفس روح پر درم
کیک اسرع معلم نعمت حقیقت پنکرمه

کفرم رجھوت از چند اولاد او سیم
چون نیکردم زاده ها خس جان خوش
خورشید آسمانی خلورم عجب دار
ارواح قدس حیثیت نگهدار معینم
بهر عجیل رشیدا نزدیم فاعلهم
از عرش تابعیت شده ذره بوده اند
روشن شوند روشنی رایی من جهان
آئی که زنده گشت از خضر جادو دان
آن دم کرد و میخ ہے زنده کرو جان
فی الحکمہ مطریمہ شیاسته ذات من

قطعه

شاہ بازان ساپراز پر فاز کرون باز نام
تا پر فر خشود سپارا و باش باز نام
خشونت چون ساپر و خصیص باز نام
از طلوع خوش برم دیگران را خاز نام
تا قیامت یادگار از جامہ سر باز نام
ورسیان نامن بیانی محل انداز نام
بیچو آن حاشق کرد و بحیرت رسان نام

خسرو آما شپر سر غم جودت باشد
اب قصر عطا می شاه میکرد از حیثیت
آدم آب ها هش زاویح شرق خفت گرفت
بیچو کاه چاه کش بخواه می بست ارتفاع
اکیمه ولیش ملیکه کردی اوس سر خلط نام
نام تغیت کرد و دو ولی بود و بیچو خسرو
با خلطان بزر خسارت خست و رسان نام

قطعه

ای کوہر چاپت سرای من سرافت

ای کوہر چاپت سرای من سرافت

ذهنی فلکی نمود ای نمود ای نمود فلکی نمود ای نمود ای نمود

بلین بود که جو پرس و جواب داشت
قد کمال جا بهت کسر از خلافت
در حیثیت ام طوی کم از خلافت
باشد کیکے زواله در سفره ضفت
چو مین شود چو هرام از هیبت صدا
چون تو کسی بعالمه درسن و نظر
با او میان هیجا عون خدا خلافت
هاز خواصل هست در عده خوفت
هر جا که ملک مکی است با او توهنت

تو سر برانع مکی سر بر از آب خست
فرق جلال قدت موی کم از نبوت
فردوس شدت و راد حین توکش وند
طبائع تهست راشک و ز رو عالم
روین قن لانه بر همچون شستم
حکا که ن پردازشش جست نزاده
شرشیر اخراجش می امی بر گزند و حق
تا بر اساس حبست و علم منطق اعماض
هر جا که تاج بخشی با او تو تو لای

قطعه

ای آنکه از جال تو عالم فرن است
که مرد و زان قاب زرای تو رون است
کوئی خاتون هفت قله این سپاهش است
بستان هشت باب نمودار گجن است
شیر توجه زلف مکارین افکن است
خشم سیاه روی گرا تا گز است
صدا پوره هفت قله این سپاهش است
الغاظ در قائم شرعن در از است
پیروزه عنکبوت زدا یا هی روز
آنکس که ونه بان بخلافت چو سکن است

سلطان شرق غرب شاهزاده
ای روشنست بر جهه عالم حوافیا
گوشی ز حلقه در خلوتسرای تو
در پیش گلشن طرب آباد نبرم تو
هر حنید و سمن تو قلم وار سرگشت
هر حنید آب تنی سرکوه را گردانست
تو سمن ز حلقه در خلوتسرای تو
من گرچه تلخ کام ترا اساغه بیم
اویان بارگاه جلال ترا فلک
با او از قضا کشیده زبانش نبغشه و آ

در موح خط محبوب

بیا که بستکت سرمه شد بات ای خو
 بزیر لعل تو نهان دوشته مر وارید
 رخت گل که بود هرم ول خسته
 زماه عارض تو سزوه ستاره خوی
 ازان زهر تو هر صبح منیر فهم و هم سرد
 شکر تو نهان کروه روی و ای ای ای ای ای
 پومار زلف تو بزمیش پدر حی پیغمبر
 به غمیت از سالها حسنه بودم
 در بیان ای
 و ای
 زعدیش از وهن مارورا مان راهیں
 پی اندره زمش که رشک فردوس است
 زهی شکوه توکرده بدستیاری عدل
 زهستان تو مویست و لظر ماعرش
 صفات ذات تو رجعت ای های شرف
 بدست خاندن قبائل جاودان بتواد
 چونصب شد علم فتح رفع قدر ترا
 رحک شاید اگر زر از بردار وار و مد
 بدست ذات کی رویی سپه ستار
 جهان پیا کنند از زهی بشو
 سری مده غلطی را که فرق می نکند
 سعاده دیگر غنی سر و زلی شاید
 مرا که ای ای ای ای ای ای ای ای ای ای

و میده مشک سیاهت زگوش کافور
 فراز و سر بلندت و فرگز محشیه
 بلت ملے که بود وار و کل رنجور
 چنانکه ببر قل لاله کو کو منشور
 که حی پیش خ بر فک عارضت کشیده
 بر آفتاب تو سید اشد و شب و کجور
 که گرد و ماه تو آشسته از حجه شد صفت مو
 شدم لفاقت دو مر خدا گیان هرسرو
 خدا گیان سلطین دین حمیم بور
 لطفش از سرطان معتمد مراجع بور
 خلک شده بهمه دیده چو خوشه اگور
 خرابه محن آباد خاک رامعمور
 بچشم خصم تو میست و میان تانو
 چو ظل مزع تحکم است و نیم خود
 عروس ملک کلید و سر احمد سور
 بکسر حاده ضم کشت حاسد جهرو
 که جود جو و تو و انهم خودمه شد منشور
 که در مالک معنی است این مان و ستو
 که دره خرد امار آن شود مشهور
 سر بر راز شرار و سری و راه شر و ز
 درون چمه ایش گرفته بچو متور

پسح راز تضمیم و صحاح راز کو سر
پسح خمیمه زین بین کل مطلع سور
سرای تو زیر توکسر تو زرسور
در مسح سلطان محمد شاه و حالات حرمات و محروم

امیان لاستیمه رو و چو کاششیه
که شبر وان دیشیم مناید تیر
هزار حمیمه سیاپ زین کبو و عید
که سیرو و سپر رو و رکمان چون تیر
رہی کمان که سیکے نیمه زو و بو از تیر
شب سیاه قیاز و زمزمه خ سپر
نخا کبوسی درگاه باو شاد گنیاب
سطع کشاوه قافله سالار صحیح تنگ عصر
که باز منع سحر میکند هزار لفظ
وران چمن که زند خند لیب خیک صفر
کرا بو وزکل سرخ و شاخ باو گزیر
ز سایه بر طرف آفتاب صد زنخیر
که هشت در خم زخیر من آفتاب آیه
تو زیر سلسله غیرین ز مه روزه سر
که هر دو حیره میه راسیمه کنید قصر
پسپر تیر و پیر آفتاب ماه و رک
بر ایل جمله عالم و لی شدت و می

پسح رسانیه بو آن سیکد شناشد
زمیمه مکه سلیمه دار پسخ زند
مساوی خانی کید مر چو بوستان جان

چو خوان سبز فلک زرمان لند و قیر
ترنایت این پیر ششین پیغام رست
ز هر زورق سیمین ماه برجو شد
وراز شد زیره غیرین شب پی آن
خی پیر که همه روی او بو ویر پیغام
یوقت صحیح که در پیشگاه خمیمه سپر
روان شدند سمه ساکنان عالم قدس
بیوی محمد زین آفتاب منیمه
ز حلق زاغ مگر بیضیه آتشین آفتاب
قدرو حامی خون خردش شوید روی
ز سپر و زار فلک چون و مید لاله زرو
توان خی که کمی تماز لفت اند ازو
تو ماه عالم حسنه و زلف تو شامست
عویس صحیح برآمد احت لف شنکه
خط تو با سر کل و پیر شاه کیست
خدایگان سلاطین محمد بنی
دار شرع رسول ائمه او با مر امام

<p>چنانکه درخون حامل آمده تدویر چون قطعه دائره اسماں نو وه حقیر تراد خون تو حوان در کنار عالم پر خيال شمعه جاهه تو میکند سرمه اپر بسی دوید و نه دریافت چیخ با دمیر چشمها خور و از تیر جیسم تقدیر دلمیش آنکه علی الکافر عیسی بربر که یانگ شوگ نمهد نور ما را تشور کجا پروردزه چیخ سهیمه تیر خیر سم سند تو کروه بچاره هشخه مشغ فلک ماه از مسas اشیه چیخ ماه بو و از دمیر گه که ز نور شعله قدس باو عکس پدر</p>	<p>قیاس گنبد مائل بخلقه در تو نهای حیدر که در خوب چیب قوس رت ز دشت نه پر رو چار ما ور سه طعن عروس زهره در ایوان بر شیده خوش خبر اشکر افاق کرد صیت ترا سکیک پردمی تو بجان نکروه چوقوس ملازم است که بر خصم کار و شوارست ز کمر طاغی طاعون گرفته این شاش کجا در دروغ آهمنین خمسه بید ز قدر اول هر شانزده کواک را ز آب تنی تو این شدست از دور جهشیه ناگه درین چیخ و ارسپر شمع محليس اقبال پا و شاه جان</p>
---	---

درستگایت خط

<p>چیزیه فیگن سدیه شک زین و دمیش صیش بچیر و می هزار آب زردیم مرزه هر فسی اشک و آ این دل گشته را میش پیش پیشان تاشده روی ترا و این حمل فریخار هزشیه حلقة زد بیرون لازما تعلیم ترا در شکر عقد در آبدار</p>	<p>چیزیه فیگن سدیه شک ترک تو گر کیک نظر افکت د آید پرید مردم دیده تویی دوز خشیمه مرد در شکن رایت خویش باجهه شفیک پوکه بیانع وصال هرس و تواجد ببر موده چذزو شد پیکر من تا ترا خرع مراعل شیرز بر طاش زر</p>
--	---

دیگر که دل از خنده داشتند قدر نیم
بی بیزت این اشیه همچویه فلامه دل زیاد
او هنوز دل داشتند و بی بیزت این اشیه همچویه

دیگر که دل از خنده داشتند قدر نیم
بی بیزت این اشیه همچویه فلامه دل زیاد
او هنوز دل داشتند و بی بیزت این اشیه همچویه

لطفه بیان کردند از این میان اینکه از جمله اینها نظر نداشتند

پیچ کمان درده گوشش تیر شد
برق سحر و پریافت شانه زرن از لکمه
گشته شد و دق در گردان رومی شمشیر باز
منزع صراحی طلب کرد طرف منزع صح
بلبله مرغیست کش از سر پیش تدو
سبح و دم شیخ زد مکدم ازان خسی طلب
آتش تراپ خشک سوی چکر رکه
سر رختمی گیری کارت او روشن شست
هرست همان سکذر اینکه ازین دمی صح
زین سلند و ده بایافت صبوصیخ زن
شقق»
وقتی هر لفظ فکم و سخی
افتاب

سوچه آسته مین در پی او صدم هزار
سجهه کند سیم رار و می خروی از از
کاغذ»
از ره در رار و ده باز سوی گیبار
شک دسته»
چون چور فرآور و زو شود هم زاده
سوم او خود می است یعنی دو حاره از
چون برش کشید بکف شتر ماز
چهار فغضون شه حیدر احمد شعار
ز ان با مامه رمان بعیت او هتو ر
وست بر او گرفت کرز عالم فرار
خوبی زین ند بر سر نیلی حسا

پیچ کمان درده گوشش تیر شد
برق سحر و پریافت شانه زرن از لکمه
گشته شد و دق در گردان رومی شمشیر باز
منزع صراحی طلب کرد طرف منزع صح
بلبله مرغیست کش از سر پیش تدو
سبح و دم شیخ زد مکدم ازان خسی طلب
آتش تراپ خشک سوی چکر رکه
سر رختمی گیری کارت او روشن شست
هرست همان سکذر اینکه ازین دمی صح
زین سلند و ده بایافت صبوصیخ زن
شقق»
وقتی هر لفظ فکم و سخی
افتاب

پیچه فونکر حامل کیس زد و ما ر
بو سه ده ماه را پند وی رزن لسا
چون گبر شره دود بر ار و ز پیش
ظغل بیو و ای شیر گرد کند پاک هفت
در گی پی خذ و دو چه خشم شمشه
رخمه بر برف خشک ابر سمه و در تر
هر منوچه حیر آرس ایش گشیز پیش
شاه محمد لقب حیدر احمد شمشه
دولت بیدار او هله اعتد خاتمه
ای که شه اختران هر سحر از هر تو

افتاب»
دوشی و ای پنایه

خان خود توان حست دین بیلے
گر تصلی فرق تو ماید مولی مدد و نع
درست رام با مکاں ماوج و حضور قواد
آنکه جی جیب بوڑا من جشت گفت
س نعمی بر کافت آ خندہ بزن پچوچ
آب زرگ سبار گرد چربان ملک
برگشتن بنو زیر لباسان چوکه
صد فه حبی وح میں از ضرر ماد نو
پیش میں غاکمان شمع شدن و میست
ماشویش صیش جلد برد کیت ته
تا بحاب چل نمیه نیست گل
باو بنا سید حق پر پیش نجوق تو
گرچہ درین بھر شعر یافت بسی عقد و
در درح سلطان محمد شاون لعلوی شخص من تعزیف اپ و قلم

محوشد لفظتے زرد ایره میاچه را
نیترن راز فلک کرو نهان کالا زرد
روی سہ راند پر نور ز آمیله خوش
حائف رلف تو مان پند پرشان دارو
دا آنے خال رفت خد پرانش دارو
تک رسن تو کر پوت کمان سپر او
شوارخت ان افسوس شد ل بیان کر نهان

آخر خط جام مسیار از پی عشرت مارا
مزجیتیه بر فکن آن سینیل گل فرسارا
گر بجو رو شید کنی حوض رخ نیبارا
دل سر گشته و آشته و پرسو دارا
مرغ پرسونه جان من شیدارا
جان خود ساخته نگئے بچو نیاچه را
پسنه بعل تو ز دشکر گویا لغرا

بگو و صبر و ام صفت مشکل تر بر سارا
از پر شیانی زلف تو شد و الامه داد
بر و خاک در او آب رخ عصی را
بر تراز نمار بیده باوسه هارا
صحیح مرضیوه اسپ مهد خیر را
در شر کے ویچی خدم او اونی را
قلعه شدت او نه بعض میستا
چاک زور گن خود پیرین خارا را
قطله یافت ز معن دل خود ریا را
حلقه در گوش کشد آئینه رو لالا را
نو زخشد و بران مرد که اعمی را
کرد را مرد رسپشت کند فردا را
جهنم غرب الاف و صل میفته هارا
جز و راشیات شهارت مولید لا را
پیش باون نکند ضمیم خن و ریا را
آسمان بر خطا خود کشیده از در هارا
عرض نقطه نهد و آرزو عطی
چنبر پیغ سرگنگره خود آرا
غضمه طاس زرند و دشنه حسیبارا
با عدو تو پیچه که میست تسب ما را
خواسته که بر مادر و ده و خوارا

چیز از خط توده باش آن ممکنه شید
آسمان شست که شسته شوی گر گویم
آن شفشهه بجهان بشی شاهان جهان
وزان سیمان که بظرای فقا و امرش
وان کنه امر حبیت کشا و از مریش
یعنی بجهه سپزاد فعت قوس در او
در گله خندق خود ویده بکی گر که بدو
تش بکه برق سرخرا او ویده از هر دفعه
سرور وی زین شاه محمد که کفس
ایکه از فعل سمند تو فلک هر سردار
ایکه گرد بر اقت سوچیخ آبرو
آن پن حبیه و شب پیکر و خورشید شیر
او سیری که در شرق اگر سش هاگوئی
فلاکا م و هیت زبان که بطبع
گفت آن سحر که از خامیت نیماهی زر
ماهی کلک ترا بود عنصریت که نهاد
مرکز جاه و تک عرضیه و بد عرصه خوش
زستان تو بصد ربه فسه و تروید
وقت آنست که از ساغر حیثه افق اند
میست وزان شبان ترین ارش کریان
به از اش تلق تقوی و آب بخوبی و آنست

سخن‌گاهی که برین لوح زرد کشش دارد
گر سرقاف جلالت عومن قطعه گرفت
قطع شمشیر سخن برس را عذی تو باو
ز آنکه در زمگه تنج گزاران سخن
در شکر زیر عروسان عبارت نقاو

از کی میم زر اند و دلوں طه را
و سنت عصنه نه واره پالا را
گرچه در عهد تو خوش برو و اعدا را
قطع شعر نمی‌فتد په ازین دانه را
گوشواری په ازین دانه سخن برا را

در تعارف قلعه‌ملی و مرح سلطان محمد شاه بن عشق‌الملق

سواد قلعه داشت گرچه در دنیا
چه قلعه ایست که حسی ز خلخله و راو
په پیش قلعه الیان بارگاه هیش قاف
په ایان روای دریش و رعلو غلو وارو
په پیش سهر سواوش ز رسکه موزوشت
بلدگه موتی که بیمار او پراز پادر است
خداگیان سلاطین محمد بن عشق‌الملق
ترک سنبیل مرغول پر کنار گل است
و هان است که مولی آذور و فرش است
که نهاد را لف تو برا فایپ با خود به است
ترابیا خدیه ازان رسته شد گردشک
و دار را لف تو بایان سکاف چون کفر غم
مرست بیچر ز رو و کاره نفت
پوشانه ز لف ترا بدیه و شن شن است
نخ تو صبح شب قدیمه عجید است

هزار پاره شده و سر ز جنة الماء است
محیط نه ریض چشت طاریم علیست
نو و کمتر ازان نقطعه که برس خاست
که قصر قصیرش از شت همان سرت
ز روی معنی هر بیت او را شعری ا
از آنکه تسلیم شاه و والی و نیاست
که کترین علمائش هزار چون کسری ا
بعاض تو خد و آفتاب را دعوی است
سیان است که گوئی میوئی او بیست
خط سیا و تو بطرف کن اماه با عنی است
که بركناره لاله ز مردمین آفعی است
خوار پیش تو مردم فرمی په چون عوالت
که سالم است که چلن زاب راجه است
که بركناره خورشید سایه خوبی است
لب تو خاک دشاده یاد می‌بیست

تصیب طالع جامیت عطیه کبری است
سواد آیت اقبال و سوره شیری ا
که و هن پاک توکشاف معصلات
بین که پاره او را تمحیخ نگردست
و ای ولی تو سرت خستان بی است
میر کششیت و شیت رویه عجی است
چو جس خانه قارون فرو و قصری است
تو لی که از گلکت حاکم زمانه نداشت
برای پیکیش شهزاده شیری شیری
نخواه امر تو چون فیض عالم است
باطح صده می ای ان عالم صفری است
که نو خاطر تو شمع شهای هدی است

تو لی که قدر تو بر ز طارم اعلی است سعی
شیخ علیم رستمی که رایت ز د
دو شیال ازان فائیت تو د عالم
ملک رفه تو برجیم چاک ز خرد
اگر خضر تو درست شنیق بلا
پیغام الیت جلالت که پاره واژوی
چپش قصر جایی تو رواق منیج
تو لی که از فلکت سایه خدا قبست
از نیکه مندوی شب جو هری پرسود است
ور اظام مرگی گویم عالم
پیشیه تا کرو خاک خنک گردن را
دلیل غافله سالار شرع رای تو با

و ر تعریف جشن که محمد شاد و ولی کرد و بو و

این جشن فیت مجلد فردوس است
که از عید و طلاق نویز خوش است
لکن شد و نیم خوش شه مفت کشوت
این شاد غیست بخیلی این نیست
بر قصر درین محمد حیران چاک است
جنت آسمان زیکه نگران نیز کشوت
بر اینه بزر از این خورشید افسرست
از بیوی او شاهام لامک عطرست
علمیش سوار و پیوه حوران جست

این فیت مجلد فردوس است
این طلس مرصع نویز پسر نیست
این تحقیت نیست قبیه عرض علنگست
ور مصدر ملک یوسف موسی مهابت
وزیر پال باز ز خیرال شاد
صفحاتی عاجبان که چو مرگان کشیده اند
آن پارگوش شهزاده میان صحن که
دو من سوار و پیوه حوران جست